Totuşi, iubirea (1980-1982)

Rugă pentru părinţi

Enigmatici si cuminţi,
Terminându-şi rostul lor,

Lângă noi se sting si mor,
Dragii noştri, dragi părinţi.

Chiamă-i Doamne înapoi
Că şi-aşa au dus-o prost,
Si fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut
Dă un ordin, dă ceva
Să-i mai poţi întârzia
Să o ia de la început.

Au plătit cu viaţa lor
Ale fiilor erori,
Doamne fă-i nemuritori
Pe părinţii care mor.

Ia priviţi-i cum se duc,
Ia priviţi-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac, si parcă ning.

Plini de boli si suferind
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiaţi-i pe părinţi.

E pământul tot mai greu,
Despărţirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu,

Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa,
Fata mea si fiul meu,
Eu sunt cel ce va urma
Dragii mei mă duc si eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea.
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetiţa mea,

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetiţa mea.

◦◦◦*◦◦◦

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului
Pentru copiii pământului,
Mă rog cu dulceaţa colinzilor
De sănătatea părinţilor.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor
In amintirea străbunilor,
Mă rog cu nădejdile omului
De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu putinţă mătuşilor
Contra venirii cenuşilor,
Mă rog cu blândeţea din flaute
Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere
Să ne ferim de distrugere,
Mă rog cu puterea cuvântului
De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe,
Iar pe lume steaguri albe.

◦◦◦*◦◦◦

Iubiţi-vă pe tunuri

Ma voi feri ca de foc de pericolul
Ca dragostea sa devina
Obiect al meditaţiei,
Al speculaţiei,
Al filosofiei.

Ferească Dumnezeu
De acea dragoste retorica,

In stare sa ucidă
Numai eroii
Pe scenele de scândură uscata.

Alt fel de dragoste am trăit eu
In zilele şi-n nopţile vieţii mele.
Am fost devorat,
De patimi reale,
Si niciun regizor
Nu mi-a putut iscăli pieptul
Cu biata lui cerneala rosie,
De care s-au învrednicit toţi actorii.

Eu însumi am ceva teatral
In fiinţa mea.
Dar eu nu sunt actorul,
Eu nu sunt regizorul,
Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joaca atâţia.

Adolescenţi si adolescente
Se vor regăsi teatral
In poemele mele de dragoste
Pe care le restitui lumii
Ca pe-o boala de care voiesc sa ma lepăd
Si nu pot.

Caci nicio boala nu devine
Mai mica in tine
Daca se molipsesc si alţii de ea;
O, dragostea mea devastatoare,

Citi tineri îşi vor face iluzia
Că-i poţi salva când te vor citi
In cuvintele mele.

Nu exista propriu-zis experienta umana,
Nimic nu e valabil decât o singura data,
Ca o seringa in vremea moderna.
Totul se arunca după folosinţa,
Inclusiv dragostea unui poet
Citita in cărţile lui.

Nici Biblia nu foloseşte,
Nici Biblia n-are un conţinut exemplar,
Experienta din Cântarea Cântărilor
Se pierde ca un proces verbal de şedinţă,
Nu e nimic de făcut,
Nu e nimic de ales
Din toate acele cuvinte,
Decât placerea estetica.

Eu simt autorul tragediei,
Eu declam împreună cu actorii,
Eu fac fibrilaţie la inima odată cu regizorii,
Eu aplaud si huidui împreună cu spectatorii,
Eu ma spânzur împreună cu administratorul teatrului
In acest final de veac
In care dragostea
A ajuns atât de prost vandabila.

Se joaca, dragii mei,
Tragedia dragostei

In fata scaunelor goale.
Murim si nimeni nu se uita la noi,
Actorii turbează pe scândura goala
Si poate ca de-atâta singurătate
In sălile in care joaca
Ei încep sa ia in serios
Rolurile din tragedia dragostei.

N-a fost chip sa scap de aceste cuvinte,
A trebuit sa vi le spun
Gelos pe Shakespeare,
Care a avut răbdarea
Să-şi omoare toţi eroii,
ªtiind
Ca va fi absolvit de marea lui vina
Pentru ca, intre timp, oricum,
Toţi aveau sa moara,
De moarte fireasca.

Dar eu sunt poet liric,
Eu inca n-am deprins învăţul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devora persoana întâi.
Si de-atâtea ori am simţit nevoia
Sa ma salvez cu un plural al majestăţii
Si n-am putut si unii dintre voi
Au numit, prosteşte,
Aceasta care mi s-a întâmplat,
Egoism.

Si nici nu am blestemata

Răceala de cuget
A sefului de cadre
Care iubeste-n taina,
In vreme ce acţionează
Cu dosare si referinţe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor si a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic,
In romantismul ei
Desuet si expresionist.
Iubesc
In numele tuturor umilinţelor,
Si al tuturor aşa-ziselor fărădelegi pedepsite
De legi fara de lege.

Vai mie, autor de tragedii,
O s-ajung exemplar, o sa se predea
Lecţii de literatura universala
Pe textele mele,
Biata autopsie,
Vinovata si impudica autopsie,
Citi din voi, care va veţi supăra pe copii voştri
C-au luat note mici
La lecţia, Poezia lui Adrian Păunescu",
N-aţi fi azi in stare
Sa mma ucideţi
Pentru poezia de dragoste
La care nu copii voştri, ci voi ati putea rămâne repetenţi.

Va voi trece clasa,
Pe voi si pe femeile voastre,
In fata cărora îngenunchez
Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Si pentru misteru1 care ne 1eaga.
Va voi trece clasa, va voi trece veacul,
Veţi supravieţui in poezia mea,
Si poate mai mult in pozia mea de dragoste,
Care nu e reglementata
Prin hotărâre a Consiliului de Miniştri.
O, bieţii mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste
Si stiu ca n-am nicio şansă
In timpul vie|ii mele.
Sunt făcut sa par altceva,
Suport interdicţia de a va fi unul din semeni,
Teatral uneori,
Pentru ca-n clădirea teatrului nostru
A ascuns armata
Toată muniţia, toate drapelele.
Teatral uneori
Pentru ca in oraşul nostru
Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeţi
Întrucât primăria e plina de funcţionari.

Teatral, teatral, într-adevăr,
Si rugându-vă,
Implorându-vă,
Ordonidu-vă:
Pace si dragoste

Si daca sunt pe lume si dragostea, si pacea
Va fi si Truda de-a le pastra.
Bucuraţi-vă ca mai aveţi
Poeţi din acest os,
Păsări de aceasta marca,
Impulsuri in aceasta direcţie.
Bucuraţi-vă, bucuraţi-vă, plângând,
Ca in vreme ce voi ma credeaţi surghiunit
In sintaxa unei singure orientări,
Sa lucrez ca orbetele
Pentru înfăţişarea voastră festiva,
Eu iubeam si scriam
Poezie de dragoste.

Iar pe voi, fraţii mei tineri,
Pe voi, care ma veţi citi crezând
Ca veţi avea ceva de învăţat din poezia mea de dragoste
Va rog, nu pariaţi prea mult
Pe aceasta iluzie.

Nimic nu se învaţa de la nimeni
Pina când nu înveţi acel lucru
Din propria ta experienta.
Voi ma veţi iubi
Abia după ce
Veţi ajunge-n situaţia mea.

Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,
Poezia mea de dragoste nu e iniţiere,
In versurile mele nu veţi găsi
Descrise somptuos

Poziţiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneza.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensa vatra de cenuşă
La temelia unui rug
Ce arde inca.
Luaţi aceasta carte-n mâini,
Aceasta macheta a unui teatru tragic,
Iubirea e tragica.
Pentru ca iubirea e moarte,
Iubirea e tragica
Pentru ca actorii o rostestesc cu suflarea tăiată,
Măreaţa cum e
In scriitura pe care au învăţat-o,
Dar abia aşteaptă sa coboare
După ce şi-au îmbrăcat hainele de strada
In fierbintea, urâtă, dar pasionata lor
Iubire de oameni.
In sala pe fiecare-1 aşteapt-o femeie,
Undeva, la balcon, o fata pura plânge,
Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
5e săruta pe scena cu o actriţă.
Vai, eterna contradicţie
Dintre arta si viaţa!

Nu va luali după spusele mele, ci după cele scrise
Citiţi cartea mea
Când viaţa v-a obosit de-ajuns într-o zi,
Eu nu am pretenţia sa va învăţ nimic,
N-am decât orgoliul de-a ma alătura

Cu toată cenuşa distrugerii mele
Cenuşilor voastre,
Caci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe
Iarăşi
Lumea.

Si când veţi vedea
In fata ochilor voştri arzând de iubire
Tunurile veacului pregătindu-se s-a-distruga
Câmpiile si fabricile,
Oamenii si munţii,
Păsările si pestii,
Bibliotecile si spitalele,
Mormintele si bisericile,
Nu pregetaţi, aruncaţi-vă hainele de pe voi,
Îmbrăţişaţi-vă, sărutaţi-vă,
Si pentru ca pământul e rece,
Iar tunurile care vor să-1 distrugă sunt calde,
O, voi, tineri ai planetei mele
Convulsionata de-atâtea arme,
Sub ochii holbaţi ai armatelor,
Sfarimand ochelarii greţoşi ai generalilor,
Fara nicio ruşine,
In numele singurei religii care ne uneşte,
Credinţa in continuitatea speciei umane,
Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Concediaţi tunarii
Si dezamorsaţi obuzele

Si daţi-ne acest prim si netrecător
Semn al păcii universale.

Iubiţi-vă,
Iubiţi-vă pe tunuri!
Iubiţi-vă pana le veţi hodorogi,
Pana le veţi scoate din funcţiune,
Iubiţi-vă aruncând din mâini
Tot ce vi se-ntâmplă s-aveţi in mâini,
Actele voastre, banii voştri, oglinzile,
Chiar si aceasta carte care nu are decât meritul
Ca aparţine unui om
Care in viaţa lui, desi n-a avut norocul
Sa facă dragoste pe niciun tun,
Când n-a dormit si n-a scris,
A iubit
Cu disperarea condiţiei umane,
Cu lăcomia venitului de pe front,
Cu grija medicului
Si cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeţia mea,
Fie o data pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

○○○*○○○

Poetul

As sta, asa cu fata-n sus,
Lovit pieziş de vreme
ªi-ncet ca un izvor supus

Þi-aş murmura poeme.

Si patul de sub sira mea,
Podeaua care-l tine,
Cu timpul s-ar dărăpăna
ªi-n casa-ar fi ruine

Si peste molcomul prăpăd
Peste privirea-mi oarba
Cu gura începând sa vad
Eu, năpădit de iarba,

Din somnul ca un trist magnet
Ce ştie doar sa cheme,
Þi-aş mai încredinţa încet
Mistere si poeme.

Albitul firii mele os,
Schiloada chiparoasa,
Lovit de pietre dureros
Si mărunţit de-o coasa.

Ar face gura şi-ar şopti
Despre ce e si nu mi-i
In veacul de schizofrenii
Pân-la sfârşitul lumii

Si daca varul cel nestins,
Ce-i una cu folosul,
Cu cinic urlet dinadins
Mi-ar înghiţi si osul,

Eu, tainic, bland si tutelar,
Călcând tăceri postume,
Din toţi pereţii daţi cu var
M-aş reintoarce-n lume,

Către o casa, unde-acum
Si moartea mai aşteaptă,
Pina să-nceapă tristul drum
De dincolo de şoaptă.

Să-ţi spun ca inca nu-i târziu.
Ruina e departe,
Iar eu cu inima te stiu
Pe viaţă si pe moarte.

As sta aici, pe-acest prundiş
Pe care-mi este bine,
Ca vremii, pus hotar pieziş,
Să-mbatrinesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ
De parca oase-aş plânge,
Sa fiu doar calcar si cuvânt
ªi-un ultim strop de sânge.

○○○*○○○

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vara
Te chem cu accent brumariu sa te sperii

Când spicul de toamna dă-n spicele verii
Si cade lumina si trage sa moara.

Si sunt întrebări prin natura puzderii
Si sfârâie ploaia dinţii ca o ceara
Si vara ne-nchide in toamna afara
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate sa spere
Si cel care moare ca moartea-i departe
Si noi sa fugim si sa scriem o carte
In ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Ca suntem in lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie posta si moartea.

°°°*°°°

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasa,
Da zgomotul marii afara din casa,
Da-mi voie s-aşez fruntea mea pe-al tau pântec,
S-ascult al rodirii şi-al tainelor cântec,

Sa fiu tot o rana, sa fii tot o rana,
Materia-n fierberea ei grosolana,
Sa trecem in moarte din cauze varii,
Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta sa steie,
Eşti cea mai fierbinte si dulce femeie,

La noapte, plingand lângă tot ce ma doare,
Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Da marea afara din casa si vino,
Nestinso, neblindo si iar nestraino,
Pereche de umbra noptateca pune
In contul durerii ca eşti slăbiciune,

Ca inima-mi pica din piept si ma cheama,
Ca sufletul meu te considera mama,
Ca norii se-aduna si vremea se strica
Si eu, stand sub grija, te tin ca pe-o fiica,

Dar tu dintre toate mai noua, mal vechea,
Îmi eşti dulcea urnbra, impasul, perechea,
Tu, drama cu mii de soluţii greşite,
Te plâng pana ochii îmi ies din orbite.

Fii azi râzătoare, fii azi optimista,
Soluţia buna e-n noi si exista
Si daca, iubito, femeie visata,
Ar fi sa ne stingem curând, nu odată,

Din dragostea noastră nebuna si buna,
Cu marea in casa, şi-n pat arşi de luna,
Eu stiu ca s-or naşte sub cinice astre
Alti doi sa repete-ntrebarile noastre.

Þi-ai naşte copilul, ţi-aş naşte copila,
In pumni de olar ar surâde argila
Si daca nu e Dumnezeu sa audă

Ce lupta dam astăzi cu moartea cea cruda,

Din dragostea noastră, prin timpul prea greu
S-ar naşte el, vindecător Dumnezeuul,
Pe tronuri sărace suindu-şi fiinţa
Ar face sa cânte prin noi suferinţa.

Iubito, amâna secunda fatala,
Sa dam alor noştri si drama si boala,
Copiilor noştri sa dam sa învingă
Prin ei tragedia cu chip de seringa.

Da zgomotul marii afara din casa,
Vreau linişte, linişte, marea m-apasa.
Vreau moartea sa vina sa lupte cu mine,
Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Si muta din tine in mine durerea,
Ca tot ţi-o voi lua folosind mângâierea
Te-nchina si crede, in mine te muta,
Cu jale cu tot si cu clipa temuta.

Si daca se-ngaduie fapta aceasta,
Cu pumnii aprinşi mergi si sparge fereastra,
Sa intre barbara si tulburea mare
Prin noi in pământul pe care nu-l doare,

Sa intre săratele zbateri si unde
Sub toţi cei ce n-au simţăminte profunde,
Să-mi spele armura, să-ţi treacă de coapsa,
Caci marea e singura lumii pedeapsa,

Sa rupă, in val, santinele de veghe,
Caci marea e singura morţii pereche,
Sa vina fatal, consfinţind cu toţi solii
Mutarea in mine a dramei si bolii,

Sa vina sa stingă cu tot vicleşugul
Si lampa din casa si ochii si rugul
ªi-apoi sa ma duca departe, departe,
Sătulul de viaţă, bolnavul de moarte,

Să-ţi scriu cărţi poştale pe piele de cega
Din Marea Nipona, din Marea Norvega,
Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare,
Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,

Iubito de neguri, inbito de luna,
Iubito de taina si jale-mpreuna,
Iubito de carne, iubito de şoapte,
Suav miazăzi si brutal miazănoapte,

Dar astea sunt simple si bune cuvinte,
Sunt legile care fac vieţi si morminte,
Dar astea nimic nu înseamnă când vine
O grija la mine si moartea la tine.

Apleacă-ţi fiinţa prin ceata albastra
Sa naştem salvarea din dragosten noastră
Si roagă-te fiului tau ce e-n tine,
Sa vina mai repede, să-ţi fie bine.

Sa vina sa urle ca mama si tatăl
Ii sunt duşi la moarte; el şovăie, iată-l,
Da sângele tau, pur si tânăr, să-1 crească
In ritm fara pauza neomeneasca,

Da pântecul tau, rodniciei, seminţei,
Fii gazda nu bolii, ci vieţii, fiinţei,
Tu meriţi pământul să-ţi stea sub picioare,
Regina prea blinda si nemuritoare,

Din mare să-ţi bata matanii catargul,
Cum buzele tale îşi tânguie arcul,
Cum inima mea te-a găsit si te ştie
Si eşti bucurie, si eşti tragedie.

Hai, vino, in liniştea mea neguroasa,
Da zgomotul marii afara din casa
ªi-n larmele lumii şi-n templele marii
Sa naşti Dumnezeul cinstit al salvării.

ooo*ooo

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ţi, copile, capul pe perna,
Te-aşteaptă vise, prunc adormit,
In vise viaţa este eterna,
Cu ceruri blânde si fără sfârşit.

Ce ştii tu-n lume cate se-ntâmplă,
Nici nu e bine tu să le şti,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă,

Si, lângă tine suflet, cor de copii.

Astăzi, copile, eu îţi dau paine,
Tu pâinea asta o musti firesc,
Ce-ţi dau eu astăzi tu-mi vei da maine,
Eu, legănându-te, îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mesteacăn
Să se îndoaie galeş în somn,
Ca să creşti mare, plâng si te leagăn,
Copile dulce, prea tinere domn.

La geam lumina lunii ţi-o scapăr
Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, ca eu te apar,
Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile,
Totul e bine, ai tai sunt vii
Si mai au viaţă si mai au zile,
Să crezi ca pururea ei vor trai.

Mama si tata ţie-ţi vor face
Leagăn de stele si de ninsori,
Să-ţi fie bine, să dormi în pace,
Să ai lumina la ursitori.

Pune-ţi, copile, capul pe perna,
Dormi si visează bunul tau vis,
Că-n vise viaţa este eterna,
Visul e lumea ce eu ţi-am promis.

Pat de răchită mirositoare,
Leagăn albastru şi-ncondeiat,
Pentru copilul care rasare
ªi-ai cărui ochi ritmul lumii il bat.

Mama te leagănă, veghează tata,
Somnul ţi-l apara ochi părinteşti,
Dormi si visează ca lumea-i gata
Si te aşteaptă numai să creşti.

Mie-mi trec anii, ţie-ţi vin anii,
Poate ca maine îţi va fi greu,
S-accepţi ca astăzi eu ţi-am spus nani,
Dar nani-nani, frumosul meu.

◦◦◦⁎◦◦◦

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu exista,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,
Cu cer în cer şi-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se afla azi în niciun sat,
O rezidesc din lacrimi si neştire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat si ea, când am plecat.

Bătrânii mei se afla în pereţi,
Sau vitele îi calca în copite,

Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieţi.

Băiatul meu zideşte el, acum,
Naluca-nlacrimatei sale case,
Un pumn de var în zid si altu-n oase,
Stau, el si casa, în acelaşi fum.

Si iată-l, pune mana pe pământ,
Si nu se joaca, sta si se ridica,
Si cărnii mele i se face frica,
In clipa când atât de-aproape-i sunt,

Încât băiatul meu şi-al nimănui,
Iubindu-şi fiul si uitându-şi tatăl,
Inca mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zideste-ncet în casa lui.

Si carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casa ca un fulgerat de apa,
Þãrâna e si viaţa mea e groapa
Langa-naltarea lujerului meu.

◦◦◦*◦◦◦

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,
Eu, fiu de ţărani din fierbintele sud,
Si Clujul e, tot, hohotire de clopote,
Si paşii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu as vrea pe suişul Feleacului
Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,
Dar astăzi e linişte dulce în inima
Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Acelaşi e Clujul, aceiaşi sunt oamenii,
Mereu născători si mereu muritori,
Dar si de-aş avea tot o singura naştere
Aici as muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului
Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean,
Aici învăţară ai mei, toate rudele,
Dumitru si Ana si Tina si Ioan.

Când noaptea se lasa tresar amintirile
Si trec literaţi spre un magic castel,
Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,
Un creier cu gânduri aprinse în el.

Si ce n-a fost voie, si clipele libere,
Si ce-i mulţumire, si ce e reproş
Se-aduna nostalgic la cumpăna nopţilor
Când Blaga îşi murmură paşii sfioşi.

El trece spre moarte, în marea lui trecere
Si e printre noi si din nou printre duşi,
Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului,
Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,

Furtuna din veac mai de preţ le făcu,
Bătrâni înţelepţi poarta grija grădinilor,
Cei tineri pe piept au insigne cu, U".

Atât de senin se transcriu tragediile,
Legendele iartă momentul cel crud,
Ce simplu cantăm:, Blaga-i mut ca o lebădă"
Si paşii lui Blaga prin Cluj se aud.

◦◦◦⁎◦◦◦

Castel medieval

Condamnă toţi si numai unul iartă,
Când toţi vorbesc se-aude cel ce tace,
Dă semne de cădere si de pace,
Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace,
Mi-am dejugat si tidva lângă poartă,
ªi-acum aştept voios în noaptea moartă
Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran -- de tirania pâinii --
Aicea în castelul fără geamuri
Si tigrii lui domestici sar în hamuri
ªi-n lanţuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu si a cenuşa,
In beciuri e-o uzină de cătuşe.

◦◦◦⁎◦◦◦

Făt-Frumos

Oameni, oameni, fraţii mei,
Disperaţii, fericiţii,
V-aţi spălat de superstiţii,
De demoni si dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos
Dacă peste tot ce este
V-aţi spălat si de poveste,
L-aţi pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând,
Gura-mi sângeră ca rana,
Unde este Consânzeana,
In ce bolti, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos,
Ca la un pierdut examen,
Unde vă e basmul, oameni.
Ce-aţi făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat,
N-a stat nimănui în cale,
Era numai visul moale
Al vreunui trist băiat.

Mai visaţi de vreţi să fiţi
Fericiţi cu capu-n pernă,
Feriţi epoca modernă
De rigizi si scofâlciţi.

Din prea mult entuziasm
Să nu spargeţi Voroneţul,
Daţi-i voi mai mare preţul,
Oameni, mai râvniţi la basm.

Voi, care aveţi copii,
Nu-i lăsaţi sub gând satanic,
Să respire sterp, mecanic,
Ca si când nu ar fi.

Doboraţi himera jos,
Oameni, reveniţi în lume,
Pe umana noastră culme
Regăsiţi pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos si toţi ai lui,
Fiincă unde nu-i poveste
Lume nu-i si om nu este
Si, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos
Si ni l-au răpit piraţii,
Vameşi vigilenţi, redaţi-i
Actele lui Făt-Frumos.

Daţi-i viaţa înapoi,
Ochii mari, mişcarea buzii,
Făt-Frumosul din iluzii
Si frumos numai prin voi.

°°°*°°°

Totuşi, iubirea

Si totuşi există iubire
Si totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj si mă tem.

Si totuşi e stare de veghe
Si totuşi murim repetat
Si totuşi mai cred în pereche
Si totuşi ceva să-ntâmplat.

Pretenţii nici n-am de la lume
Un pat, întuneric si tu
Intrăm în amor fără nume
Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse
Reţele pe căi au căzut
Un mare pustiu pe cuprins e
Trezeşte-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee
Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie
Cu plozi scrişi în numele meu.

Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoşi
Se ceartă-ntre ele biserici

Făcându-şi acelaşi reproş.

Si tu si iubirea există
Si moartea există în ea
Îmi place mai mult când eşti tristă
Tristeţea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer,
Tu eşti în puterile mele,
Desi inchiziţii te cer.

Ce spun se aude aiurea,
Mă-ntorc la silaba dintâi,
Prăval peste tine pădurea:
Adio, adică rămâi.

Si totuşi există iubire
Si totuşi există blestem
Dau lumii, dau lumii de ştire
Iubesc, am curaj si mă tem.

◦◦◦⁎◦◦◦

Locuri Comune (1986)

Pacient la final de veac

ªi aflã, doctore, c-aici mă doare,

Acolo unde geme-un colţ de ţară,

Acolo unde plânge fiecare

Ca naţiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fişă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge,
Începătura bolii este grijă,
Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea stă să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
ªi am în splină ţărăneasca jale.

Tăiaţi-mă de-a lungul şi de-a latul
ªi dumneata şi ceilalţi doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliţi certificatul
Că nu ştiţi boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înşelaţi cu toţii
Mi-e capul greu de fiecare veste
ªi niciun minister al sănătăţii
De folosinţă, astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care îşi scrie
Problema ţării lui, încă o dată,
ªi-şi copiază pe curat, târzie,

Această dulce ţară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage mâlul veacului de tâmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alţii mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveţi voi rezervă pentru mine
Eu sunt bolnav de soarta Europei
ªi Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă,
Dureri de şale, şoc de şapte arte,
Artrită la picior şi la aripă
ªi, mai ales, în tot, un pic de moarte.

1983
Doctorului Florea Dinu,

Pentru inima sa, pentru veghea sa,

Pentru valoarea sa

Vol. „Locuri Comune”

◦◦◦*◦◦◦

Căţel emigrant

Pe şosea, l-am văzut, hăituit de maşini,
A fugit spre-a uita sărăcia din sat,
Pe-un asfalt unde-ai lui sunt aşa de puţini
ªi-i vacarm, de te poţi sătura de urlat.

Cei bogaţi s-au oprit să mănânce-n păduri
ªi mâncau elegant cu tacâmul frumos,
L-au văzut şi pe el, i-au privit ochii puri
ªi i-au dat generos nişte pâine şi-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc,
L-a lovit cineva ce grăbea către scop,
Carnea lui de bărbat a simţit că ia foc
ªi s-a tras din şosea plin de sânge şi şchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic,
Ar muşca disperat porţiuni de şosea,
Dac-ar şti unde e satul lui trist şi mic
Ar pleca spre-un cioban ce-l minţea şi-l bătea.

Trepied aberant, de căţel emigrant,
ªi lătrat pervertit la şosele cu fum
Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant
ªi-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe şosea sunt, acum, câini mai ageri şi noi,
Mai mâncând ce găsesc, fără apă un strop,
Numai el, neaflând niciun drum înapoi,
A ajuns trei perechi de mănuşi într-un shop.

Dacă, totuşi, va fi vreun lătrat pe pământ
Pentru câini viaţa-n veci va fi aspră şi grea,
Câine şchiop eu te plâng că spinarea ţi-au frânt
Dar de ce ai fugit să cerşeşti pe şosea.

◦◦◦*◦◦◦

Adevăratul fiu

Din câţi copii tot crezi că ai matale
Prea bună maică, spune-mi care-ţi este
Adevăratul fiu a cărui mamă
Te simţi într-adevăr până la capăt.

Nu poţi avea copii mai mulţi ca unul,
Mărturiseşte-mi care-ţi aparţine,
Pe care l-ai făcut, murind tu însăţi,
Ca să le dai şi celorlalţi putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă,
Irepetabil este şi copilul,
Dar spune-mi, maică bună, adevărul
Din toţi aceştia, care-ţi este fiul?

Ai mei sunt toţi, răspunse maica tristă,
Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Vol. „Locuri comune”
○○○*○○○

Cine iese ultimul din ţară

Sărăcia noastră ne omoară,
De atâta marş ne doare splina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate,
Ducă-se dezastrele de-a dura,
Dar de ce, în plină libertate,
Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul ? tuturor ne place,
Chiar dacă îl facem numai unii,
Dar vedem, de-atâta timp încoace,
Pluralismul cinic al minciunii.

Sfântă-i opoziţia pe lume
ªi organic preferăm răspărul,
Dar de ce, în păcăleli şi glume,
Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, şi fapta,
Nu se poate construi cu tânga,
Nu există stânga fără dreapta,
Nu există dreapta fără stânga.

Ne vor întreba copiii, mâine,

Morţii vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colţ mai bun de pâine,
Ne vom vinde ţara noastră, Doamne.

Libertate şi democraţie,
Paşapoarte pentru fiecare,
Dar de milă nimeni nu mai ştie
ªi e vraişte la hotare.

Coridor european şi-atâta,
Sub o licitaţie măruntă,
Provocarea, patima si bâta
ªi în curţi, şi-n pieţe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă,
Om pe om la zid fatal îl scoate,
Singură se scoală o baladă
ªi în zdrenţe circulă pe sate.

Fânul necosit se-nvârtoşează,
Putrezeşte sus, pe crengi, caisa,
În tăcerea-naltă de amiază
Morţii îşi aud ei înşişi zisa.

Cale pietruită cu dezastre,
Noapte-ntredeschisă pentru-o oră
Grijulii cu soarta ţării noastre,
Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nicio şansă de izbândă,
Vom rămâne bieţi orfani pe-aicea,

Dacă, supăraţi pe cei la pândă,
Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică uşoară,
Într-un fel, ne recunoaştem vina,
Cine iese ultimul din ţară
E rugat să stingă şi lumina.

◦◦◦*◦◦◦

Mugur de nichel

Primăvara în ţări dezvoltate
Un mugur de nichel străbate
ªi-un verde ciudat, monoton,
Livezi de săpun şi şampon,
Primăvara în ţări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere?,
La vamă nici acte nu-ţi cere,
Duminica totu-i deschis,
Ai lua-o încet spre Paris,
Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză,
Răspunde cu-o frunză şi-o fisă
ªi oamenii-i sunt bieţii servi,

Primăvara-i o criză de nervi,

E o criză ea însăşi în criză.

◦◦◦⁎◦◦◦

Antiprimăvara

Ce daca vine primăvara
Atâta iarna e în noi
Ca martie se poate duce
Cu toţi cocorii înapoi
In noi e loc numai de iarna
Vom îngheţa sub ultim ger
Orbecăind pe copci de gheata
Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde
Cocorii toamnei ce trecu
Si cuiburi şi-au făcut la streşini
Si lângă mine nu eşti tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost si sunt si vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa facă schi.

Si ninge până la prăsele
Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot
Un dans de oameni de zăpadă
Ce îmbrăţişarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi foşti nefericiţi amanţi
Ia-ţi înflorirea, primăvara

Si toţi cocorii emigranţi.

Primăvara, care-ai fost
Nu veni, n-ai niciun rost
Poţi sa pleci suntem reci
Iarna ni-i pe veci.

◦◦◦*◦◦◦

Eu sunt eu

Trenuri somnoroase pleacă întrebând
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gând,
Plec şi eu din gară şi tristeţea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt trişti,
Toţi privesc la mine ca la terorişti.
Unde-aş pune pasul liber şi corect,
Fără îndoială, aş părea suspect.

ªi pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Când nu vreau nimica, crede că aş vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,
Pe aeroporturi parcă aş da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit,
Eu mă simt suspectul care a iubit,
ªi cu cât iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atât toţi ceilalţi straniu mă privesc.

Am cocoaşă-n spate şi am mâini prea mari,

ªtergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă şi cu biciu-n cal,
Nu mai sunt patetic şi sentimental,
Fug râzând din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crâcni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sunt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ
Să mă luaţi cu toţii drept ceea ce sunt,
Acum observ cât e de greu,
Să vă arăt că eu sunt eu.

ooo*ooo

Alte volume

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce
ªi cuie pentru ea se pregătesc
ªi primăvara jertfe noi aduce
ªi plânge iarăşi neamul românesc.

Noi n-avem niciun drept la fericire,
Mereu în casă moare cineva

ªi n-are ţara dreptul să respire
ªi nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârşit pământul,
Vin triburi, să ne ia pământ şi fraţi
ªi-n faţa lor abia rostim cuvântul
ªi, prin tăcere, suntem vinovaţi.

Ce cale poate ţara să apuce?
În tragica, neconvertita zi,
Se urcă Basarabia pe cruce
ªi nu ştim învierea când va fi.

○○○*○○○

Descântec de viaţă şi moarte

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva şi de noi amândoi,
Să fie de rău şi să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer şi să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte,
Să fie de ceaţa ieşită din brazi.

Să fie de zi şi să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să şi mori,
Să fie de gustul cireşelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-şi învaţă,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la faţă,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas şi să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de ţara asta eternă,
Pe când o femeie îţi iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viaţă, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureţ,
Fecioara muşcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preţ.

Să fie de salcia plânsului veşnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeşnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmăşie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O ştiţi fiecare. Eu asta n-o ştiu

°°°⁎°°°

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada
Când ajung în faţa ei şi-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
ªi albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune şi cuvinte
Cum ar fi ca frigul e frumos,
Dar îmbrăţişarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră
ªi mă tem că se topeşte ea.

Îmi păstrez în drob de gheaţă spadă
Nici n-aştept să se mai facă zi,
ªi pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

ªi mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
ªi îngheţ păzind-o vinovat,
ªi mă tem că va fugi-n poveste

ªi-o să moară la vreun dezgheţat.

Turture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femei,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
ªi-am să mor în basm de dragul ei.

◦◦◦⁎◦◦◦

Ce frumoasă eşti

Ce frumoasă eşti în prag de iarnă,
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Þurţurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicaţi de braţe de copii,
Care-n frig şi ger mai ştiu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă eşti în prag de vară,
Când miroşi a mere ce se coc,
Cerul în fiinţa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună,
Focurile noastre se-nţeleg,
Suntem baza lumii împreună
Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă eşti în prag de toamnă,

Ca o zi egală între nopţi,
Când iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copţi.

Să înveţi, iubito, să te bucuri
Că ţi-am dat din jertfă un destin,
ªi că via asurzând de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă eşti în primăvară,
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta uşoară,
Tu, cu muguri, bluza ţi-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri şi de frunze
De la cine să învăţ să-l gust?

◦◦◦*◦◦◦

ªir de cocori

Ca o injecţie intravenoasă
Acest şir de cocori
De care ţipă
Mugurii,
Bălţile,
Mâinile noastre întinse.

Ca o injecţie intravenoasă
Într-un organism slăbit,

Ca o injecţie intravenoasă
De care se rup
Mugurii,
Bălţile,
Mâinile noastre întinse.

ªi sângeră florile,
ªi sângeră sălciile,
ªi vinele noastre se-nvineţesc.

°°°*°°°

Dreptul la întrebare

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-l cedez,
E strategia mea intimă
ªi este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
ªi de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet,
Deşi l-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viaţă,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu, simplu cetăţean al lumii,

Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânşi în faţa morţii
La fel copiii mi-i cultiv,
Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ.

◦◦◦∗◦◦◦

Hipnoză de toamnă

E-o linişte plătită-atât de scump
ªi e o pace de sorginte sfântă
De se aude tăinuit cum cântă
Mătasea în ştiuleţii de porumb.

Colinele se-ntunecă de cai,
Amărăciunea toamnei reînvie
ªi cade sufletul din ciocârlie
Pecetluind ţâţânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subţire
Se cântă imnul nunţilor de cerbi,
Cerboaice senzuale fata-n ierbi
ªi reîncep legende să respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi
ªi-nchis într-un azil de patru lire.

◦◦◦∗◦◦◦

Intraductibil

ªtiu multe, mai multe decât agenţiile de specialitate,
ªtiu adevăruri mortale,
ªtiu fapte compromiţătoare,
Dar ştiu intraductibil.

ªtiu intraductibil în toate direcţiile,
Nu mai pot nici s-acuz, nici să apar,
Atâta mi se mai întâmplă să pot:
ªtiu.
ªtiu multe, ştiu aproape totul,
Dar ştiu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce ştiu;
Ce bine era
Când spuneam multe, aproape totul.
Dar nu ştiam nimic
ªi eram un palavragiu poliglot.

○○○*○○○

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capră neagră
Din care am făcut răsfăţ şi templu.

ªtiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiece femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
ªi n-am avut în rest niciun capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu împerator sub stele,
Femeia care nu se încovoaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.

ªi am arat cu ea mereu pământul,
ªi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una,
E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna
E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caişii
N-aveau puterea niciun an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
ªi creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume,
Am fost mereu un cuplu în derivă,
ªi chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mişcat nici aştri
ªi nici pământul sub o-mbrăţişare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaştri,
Simţeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În faţa ta, condiţie umană,
Femeia este singurul meu viciu.

1984
○○○*○○○

Pluton

Aştept primăvara:
Vreau să fiu dus de un pluton suav

La primul zid şi împuşcat cu muguri
ªi când voi muri să-mi înflorească toate rănile,
Să vină toate albinele la rănile mele
ªi să mă transporte pe aripi
Către tărâmul de polen unde merită să ajung
Cu flori cu tot, cu tristeţe cu tot,
Cu primăvară cu tot,
Acum şi-n veacul vecilor.

◦◦◦*◦◦◦

A mea

Cum treci acum şi apa e-n ruine,
ªi-ţi este bine şi îmi este bine,
Aş vrea să-ţi spun, iubito, că în tine
E vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă şi mirare
Cu întrebare şi cu disperare,
Cu gelozie şi cu larmă mare,
C-un fel de fărdelege care doare.

ªi jur pe tine şi pe apa toată
Care ne ţine barca înclinată
Că vei ramane - dincolo de număr
ªi dincolo de forme, măşti şi vorbe -
A mea, de-a pururi, ca un braţ în umăr.

◦◦◦*◦◦◦

Cântec femeiesc

Aşa e mama şi a fost bunica
Aşa suntem femei lângă femei
Părem nimic şi nu-nsemnăm nimica
Doar nişte „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenţi, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi şi ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

ªi-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreţ, nimic impunător.
Schimbându-şi după ei şi drum şi nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâţia paşi ce au făcut prin casă
ªi pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns şi dincolo de cer.

Ei fac ce fac şi tot ce fac se vede
Ba strică mult şi ele-ndreaptă tot
ªi de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc şi nu mai pot.

Aşa e mama şi a fost bunica
ªi ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat şi uneori copii.

Suntem veriga firului de aţă

În fiecare lanţ făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viaţă
Dar e şi imposibil fără noi...

◦◦◦*◦◦◦

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem
Dă-mi măcar un semn
Fie şi-un blestem
Din partea ta.
Totuşi nu ştiu cum
Pentru-atâta drum
Ce-a-nceput acum
Spune-mi ceva.

În noaptea despărţirii dintre noi
Copacii cad pe drum din doi în doi,
În ochi mă bate viscolul câinesc
ªi am venit să-ţi spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad
Mă-mpiedic de o lacrimă şi cad
ªi iar adorm şi iar mi-e dat un vis
Că biata cifră doi s-a sinucis.

ªi de atâta viscol vestitor
Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor,
Că tineri am intrat şi cu ce rost
ªi ce bătrâni ieşim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot,
E numai despărţire peste tot
ªi se aude că va fi mai greu
Decât vom fi departe tu şi eu.

Dar nu pentru a-ţi spune că e rău
Am dat cu bulgări mari în geamul tău,
Ci ca să ştii, în viscolul câinesc,
Că plec şi mor şi plâng şi te iubesc.

ªi vreau să-ţi dau cu acte înapoi
Dezastrul împărţirilor la doi,
Ca să-nţelegi şi tu ce-i cuplul frânt
ªi cum e să fii singur pe pământ.

○○○⁎○○○

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie
Sa luam adeverinţe
Ca vieţuim acasă,
In patrie la noi,
Am fost si vom rămâne
De-a pururi dacii liberi
Si iubitori de pace,
Si vrednici de război.

La Sarmisegetuza,
La focuri, cu Zamolxe,
Si stelele din ceruri
Din sânge ni se rup.

Nu ne-au învins romanii
ªi-am ris de toţi barbarii
Strigând la ei cu steagul
Făcut din cap de lup.

Aceasta dam de ştire,
De sub pământul nostru,
Urmaşilor in care
Reînviem acum.
Femeile iubindu-şi
Sa nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră
Pe cel din urma drum.

Numiţi si tara noastră
Cu numele ei dacic
Iubiţi pe nou veniţii
După atâţia ani,
Dar veşnic ţineţi minte
Ca peste dacii liberi
Au tot calcat invazii
Si altfel de romani.

Noi am rămas in glie
Si devenim pădure,
Si devenim recolte,
Sa va hrănim pe voi,
Si temelia tarii
S-o întărim cu oase
Si iubitori de pace,
Si vrednici de război.

Cu tot ce năzăreşte
Din firea noastră veche,
Dam Romelor de ştire,
Prin ierburi murmurând,
Ca numai oboseala
Ne-a aşezat sub scoarţă,
Dar daca e nevoie
Ne vom scula oricând.

◦◦◦⁎◦◦◦

Iertările

Tu sa ma ierţi de tot ce mi se-ntâmplă
Ca ochii mei sunt când senini când verzi
Ca port ninsori sau port noroi pe tâmplă
Ai sa ma ierţi altfel ai sa ma pierzi

Vad lumea prin lunete măritoare
Si vad grădini cu arme mari de foc
Sub mana mea deja planeta moare
Si in urechi am continentul rock

Ai sa ma ierţi ca sunt labilitate
Ca trec peste extreme fulgerând
Ai sa ma ierţi preablanda mea de toate
Eu sunt nemuritorul tau de rand

Ai sa ma ierţi ca nu pot fara tine
Si daca n-ai sa poţi si n-ai sa poţi
Mie pierzandu-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toţi

Si cum se-ntâmpla moartea sa le spele
Pe toate-nobilandu-le fictiv
Ai sa te-apleci deasupra morţii mele
Si tot ai sa ma ierţi definitiv

Ai sa ma ierţi in fiecare noapte
ªi-am sa te mint in fiecare zi
Si cat putea-vă sufletul sa rabde
Cu cat îţi voi greşi te voi iubi

ooo*ooo

Repetabila povară

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminţi,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinţi.

Ce părinţi? Nişte oameni ce nu mai au loc
De atâţia copii si de-atât nenoroc
Nişte cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinţii aceştia ce oftează mereu.

Ce părinţi? Nişte oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca si când as urla,
Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinţii bătrâni
Dacă lemne şi-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit trişti în casele lor...
Între ei si copii e-o prăsilă de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinţi, pe pământ nu în gând,
Mai aude şi-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinţi, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinţi? Mai au dânşii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliţi de nevoi si cu capul plecat,
Într-un biet orăşel, într-o zare de sat,
Mai aşteaptă şi-acum, semne de la strămoşi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoşi,
Si ca nişte stafii, ies arare la porţi
Despre noi povestind, ca de moşii lor morţi.

Cine are părinţi, încă nu e pierdut,
Cine are părinţi are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem si noi înşine ai noştri copii.

Enervanţi pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Si în genere sunt si niţel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac paşii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui si explici,
Cocoşaţi, cocârjaţi, într-un ritm infernal,
Te întreabă de ştii pe vre-un sef de spital.
Nu-i asa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simţi si ei stiu că-i asa
Si se uită la tine ca si când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conştiinţă povara acestui apus
Si pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuţina cei ce n-au si ne cer.
Iar când vom începe si noi a simţi
Că povară suntem, pentru-ai noştri copii,
Si abia într-un trist si departe târziu,
Când vom şti disperaţi vesti, ce azi nu se stiu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Si nu văd niciun ochi de pe lume plângând,
Si de ce încă nu e potop pe cuprins,
Desi plouă mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care părinţi am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

◦◦◦⁎◦◦◦

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot
Caii culeg iarba din ultimul tropot,

Păsări adorm daca amurgul le-atinge,
Sus la izvor, sus la obârşie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângeri,
Oamenii sunt umbre tăcute de ingeri,
Nimeni aici legea cereasca n-o calca,
Sufletu-n plop, trupul se-apleacă în salca.

S-a auzit de peste uliţi o veste,
Un nou născut viu într-o iesle mai este,
Lemne de foc, oarbe căruţe mai cara,
Ultim sărut, ca o pecete de ceara.

Misticul sat luneca în rugăciune,
Nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune,
Toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,
Florile tin sipete de adevăruri.

Iarăşi amurg, dangătul parca revarsă,
Cucii dispar lângă clopotniţa arsa,
Cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine,
În amintiri satul miroase a pâine.

In cimitir, oile nu mai pasc iarba,
Mieii o pasc, pofta din ei este oarba,
Nevinovaţi, anii se-ncarca de vina
Cum ne-ating, fiinţele cum le declina.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu
Sara pe deal cum o scria Eminescu
Sara pe deal e şi-aici cum şi-ntr-insul,

Sara pe deal, fetişizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eterna,
Sara pe deal, capul se-apleacă pe perna,
Sara pe deal, totul deodata învie,
Sara pe deal, muzica din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei,
Omului bun, casa puternica fie-i,
Noi intre noi să mai gustam cât se poate
Sara pe deal, cea mai de preţ dintre toate.

Si să privim cerul cu tragice stele,
Care mai ia forma poruncilor grele,
Oamenii trec, nici nu vom şti unde pleacă,
Iar după ei se mai aude o toaca.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca,
Într-un temei lasa întreaga porunca,
Sara pe deal nu e decât un amestic
De fabulos, de nebunesc si domestic.

Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,
Tipa guzgani, cine-are timp să-i audă,
Carii bătrâni de-o veşnicie lucrează,
Printre copii zgomotul lor isca groaza.

Daca întinzi mâna cu-o mica lumina
Ai să si simţi vrejuri crescând în gradina,
Nişte pândari, hăulituri îşi arunca,
Fetele mari grup se întorc de la lunca.

Poarta în sini dorul de-o mâna bărbata,
Cei căutaţi mult mai târziu se arata,
Podul pe râu scârţie si se îndoaie,
Mustele bat, semn de-nnorare si ploaie.

Lina-n fuior în turbioane se leagă,
Creşte-n dovleci dor de sămânţă întreagă,
Parca de ieri luna rasare-nspre mâine,
Plânge-un copil, sau parca latra un câine.

Plaurii morţi, cresc dintr-o apa uitata,
Sfinţi înţelepţi celor cuminţi li se-arata,
Sara pe deal, uite un mânz care moare,
Suflet din el, ca si o seara apare.

Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,
Ea nu mai e, alta va şti să-l înceapă,
Ultimi copii striga pe uliţa noastră,
Blânde bunici îi însoţesc din fereastra.

Sra pe deal, cumpăna sinea nu-şi strica,
Sara pe deal e ca un duh de bunica,
Fruct zemuit împrăştiat pe tot locul,
Coacem porumb, unde ai noştri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vara,
Azi niciun om nu are dreptul să moara,
Sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeşnic,
Cade pe om, parca-ntrupindu-si-l veşnic.

Sara pe deal, cânepa fumega bice,
Cei pedepsiţi, nu au curajul s-o strice,
Toate rămân, precum au fost în natura,
Starea de om trece spre starea cea pura.

Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,
Să o numim suflet din sufletul nostru,
Sara pe deal, sufletul mare al lumii,
Sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toţi vom murmura ce ne doare,
Tu să ne dai o creştineasca iertare,
Sara pe deal, nu a murit idealul,
Suntem aici: Oamenii.. Sara.. Si Dealul.

◦◦◦⁎◦◦◦

Oraţie de nuntă

Astfel după tine se încheie toate.
Trag oblonul negru la fereastra mea.
Nu mai vreau decepţii, vreau singurătate,
Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul si eu, ca oricare,
La o nebunie, la un ultim glonţ
Ultima speranţă, ultima-ncercare
Dar în magazie era doar gablonz.

Nu-i nicio problema, toate-s foarte bune.
Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...
Si cu pasiune, si cu voluptate

Si credeam în tine, vrednic si întreg.

Hai, întinde mana pentru despărţire
Schimbă-ţi telefonul, ca si eu mi-l schimb
Saluteri miresei, salutari la mire,
Poate se rezolva toate intre timp.

Intra în mulţime, nimeni n-o să ştie
Doua, trei persone care ne-au ascuns,
Eu voi tine minte scurta nebunie
ªi-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudata n-o voi regasi-o
Nici n-ar fi nevoie, tu ramai un mit.
Nunta fericita, te-am iubit, adio,
Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi ca se confirma bârfa despre mine:
Te-am lăsat deodata crud si nefiresc
Totuşi tine minte, tine bine minte
Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

◦◦◦*◦◦◦

Îmi pasă

Mi-e dor de tine
Si nu-mi ajung celelalte
Uite ca un surogat
Pentru puritate
Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu stiu cum,
Mi-e nu stiu ce,
Mi-e dor de tine ca de acasă.

Îmi pasa!
°°°*°°°

Detalii

Stiu unde
Nu stiu de unde,
Nu stiu de ce
Si nu stiu
Pentru ce merit
Dumnezeu te-a trimis
Pe buzele mele.

°

Poezii cenzurate - Sunt radical (1979-1989)

Îndrăgostit de Bucureşti

Nu stiu de ce, pe cât m-afund în viaţă
Mă simt atras de fleacuri omeneşti,
ªi-mi place-n anotimpul de vacanta
Să-ntârzii, să rămân în Bucureşti.

De el ne-am saturat, dar el ne place,
El e un prag lovit să vezi alt prag,

ªi-acum, când sunt satul de locul zilnic
Mă simt golit şi-mi e deodata drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenţa
ªi-am s-o mai bat atât cât voi trai,
Spre un Olimp ascuns pe orice strada
În căutarea marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii
Si au trecut aiurea anii mei
Aici copiii mi-au venit la viaţă
Si am născut şi-am îngropat idei.

La Bucureşti, copilăria toată,
Visam s-ajung să pot si eu vedea
Celebrii câini ce au covrigi în coada
Si să-ntâlnesc si eu pe mama mea.

Eu vara as iubi-o pe orbeşte,
Dar simt ca toamna-i anotimpul meu,
Când frunze si lumini pe bulevarde
Mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere
Si oamenii romanţe triste vor,
ªi-n curţi se face vin din must de struguri
Si toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut
Si să-l găsesc intodeauna treaz,
Nu este el cel mai frumos din lume,

Dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în tara
Si să câştig aripi dumnezeieşti,
Să pot gusta melancolia toamnei
În fiecare colt de Bucureşti.

3 august 1989
ooo*ooo

ªoferul si nevastă-sa

Ne urcasem cu toţii în autobuz
Care nu era confortabil, dar era independent,
N-avea fiecare locul sau,
Dar ne gândeam ca o să aibă,
Era primăvară,
Venea vara,
Se dezgheţau drumurile,
Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat,
Se dezgheţau drumurile,
Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,
Pe care nu le mai cântasem de multa vreme
Si unii din cauza vitezei,
Care-i îmbata,
Alţii cu o tandra ironie,
Am început să zicem, să cântam
Ca autobuzul nostru
E cel care dezgheaţă
Drumul pe care mergem.

Pe direcţia aceea spre munte,

Spre marele munte,
Nu mai mersese niciodată un autobuz,
Numai turişti particulari,
Numai nebuni ocazionali.

Asa ca nu ne interesa destinaţia,
Ne ajungea bucuria
Ca mergem cu toţii spre marele munte.
ªoferul era tânăr,
Conducea pentru prima oara
Un asemenea autobuz.
Fusese ajutor de şofer,
Lucrase mult si cinstit,
După cum mergea, după cum frâna,
Era fare îndoială cel mai bun şofer
Dintre toţi şoferii noştri,
Asta conduce excepţional, strigam noi,
Asta-i omul care ne trebuie
Si el dădea din mâna cu modestie
Rugându-ne să nu-l mai lăudăm,

Cal încurcam la condus.
In fond e autobuzul dvs.,
Eu sunt al dvs.,
M-aţi ales să conduc autobuzul,
Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar si aceasta lepădare, a lui,
De laudele noastre.

Si autobuzul mergea mai departe

ªi-n diverse localităţi, în care ne opream,
Multi urcau
Si nimeni nu mai voia să coboare.
Era un autobuz unic
Nu mai exista asa ceva în împrejurimi.
Ramasesera-n urma troleibuzele agăţate
De reţeaua electrica
Si lipsite de orice independenta,
Tramvaiele înghesuite intre sine
Si aceeaşi reţea.

Autobuzol nostru se încărcase înspăimântător,
Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,
ªoferul conducea excepţional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el,
Strigam noi
Si el dădea moale din mâna,
Si noi strigam iarăşi,
Lasa frate, Iasă modestia la o parte,
Da-o dracului de modestie
Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea
Unui asemenea drum,
ªtim valoarea lui adevărată,
Eşti al nostru,
Eşti dintre ai noştri,
Ramii intre noi,
Bravo,
Ura,
Si el nu mai putea să ne oprească,
Trebuia să fie atent la drum,
Lar noi eram prea multi

Si începusem să-l incomodam,
Stăteam claie peste grămadă în autobuz,
Dar uneori îi blocam o mâna sau un picior,
Pina când câţiva meseriaşi
L-au rugat să oprească pentru câteva minute
Ca să-i facă o cuşcă de protecţie,
Să nu-l mai incomodam la condus,

Dar să-şi ia si nevasta lângă el,
Au zis alţii,
Ca drumul e lung si se plictiseşte omul.
Si uite-l acum în cuşca lui de protecţie,
In cabina lui blindata!

Ce hotărât conduce,
A dat drumul si la muzica,
Se aude în toată maşina o muzica eroica,
Pe care o întrerupem noi din când în când
Cu cântece despre el si de drumul nostru,
Si hai, mă, să fim atenţi si cu nevastă-sa,
Ca si el e om.

In autribuz vara e cald
Iarna e frig,
Drumul continua,
Am început să obosim,
Nene şoferule, opreşte,
Să ne odihnim si noi.
Să te odihneşti si dumneata,
Ca n-o fi foc,
Dar el nu mai aude,

El conduce,
ªi-ntr-adevăr, conduce excepţional,
E cel mai bun, strigam toţi,
Dar ne e foame,
Pentru ca n-am mai oprit demult,
ªi-avem nevoie si noi
De pâine, de apa, de un răgaz,
Probabil c-am început să-l si enervam
Cu mofturile noastre
Setea, foamea, somnul,
Geamurile autobuzului nut mai exista demult,
Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta,
Uşile au ruginit si nu se mai deschid,
Si şoferul conduce autobuzul
Din ce în ce mai nervos,
A început să facă si accidente,
Stau si el si nevastă-sa cu mâinile pe volan,
Marile piscuri îi cheama,
Mai e putin combustibil,
Am intrat pe un fel de linie ferata,
Vecina cu drumul,
După ce ni s-au spart cauciucurile
Si după ce şoferul a dărâmat
Cu lovituri de autobuz
Case si biserici,
Sate si oraşe,
Începem să coborâm,
Si bineînţeles ca viteza creste,
Asa e la orice coborâre,
Viteza creste,
Nu mai e nimeni în autobuz,

Unii au murit,
Alţii au fugit,
Alii ne-am uscat de foame si de sete,
Alţii am îngheţat de frig,
Muntele e tot mai departe,
Dar autobuzul coboară
Halucinând pe linia moarta
De cale ferata,
Si numai ei doi,
ªoferul si nevastă-sa,
In cabina blindata,
Se uita doar înainte,
Nu mai stiu pe cine conduc si unde se duc,
Si de ce tac toţi pasagerii
Si de ce se merge cu viteza prăbuşirii,
Când excursia începuse atât de frumos
Către marele munte.

12/13 iulie 1987

°°°*°°°

Cineva mă ascultă

In veac cu putere oculta
Din zid cineva mă asculta.
Cu cât mă coboară pe mine.
Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o suge prin tuburi.
Mă simt răstignit pe şuruburi,
Ce face cu mine nu-i veghea,
El trage din zid cu urechea.

Ai zice ca apără, poate,
Poporul de rău si păcate,
De cei ce tin arme în lira
De cei care mint si conspira.

Dar nu el asculta orbeşte,
Pe om când acasli trăieşte,
Ne intră-n cearşaf si sub piele,
În creier de gânduri sai-l spele.

Prin mari, electronice unde
În ochi si în talpi ne pătrunde,
Putere zeiasca si oarba
El scris e şi-n firul de iarba.

Asculta fereastra deschisa
Si viermii urcând în caisa,
Cum gifiie-n dragoste mirii,
Concertul mărunt al pieirii.

In veac cu politie multa,
Din zid, cineva mă asculta.

1981
◦◦◦⁎◦◦◦

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr
Si cheamă-mă până la tine
Să-ţi spun adevărul

Despre marele dezastru pământesc.
Doamne, fă-mă călugăr.
Au fost hăituiţi,
Au fost ofensaţi,
Dar călugării au totuşi
O oarecare libera trecere
La vămile cerului.

Undeva, la Cheia,
Am auzit eu ca exista
O scara de răşină de brad
Care ajunge până la tine, Doamne,
Lasă-mă să urc si să-ţi spun.

Voi găsi-o chiar daca
Nu e în evidenta primăriei din Măneciu
O voi găsi-o după miros,
După mirosul morţilor
După mirosul viilor,
După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o si voi veni
Să-ţi spun ce rău e pe pământ
Să-ţi spun ca-n luptele pentru dreptate
Dreptate a ieşit
Atât de zdrobitor victorioasa
Incit a devenit idee,
Nu mai are nicio realitate.

Doamne e nedrept totul,
Copiii nu mai au decât recreaţii si examene,

Ore de clasa nu mai sunt,
Bătrânii sunt pusi la zid
Sub nişte taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
AIe binevoinţei generale.

In rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Si nu mai ştim pentru cine muncim
Mai ales ca ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Si ne reproşează noua
Ca facem lucruri inutile.

Dar, în fine Doamne, primeşte-mă în audienta
Pe mine, călugărul cel mai limbut,
Al mânăstirii tale cu 5 continente.
Hai, Doamne, fi bun si primeşte-mă
Ca, alttel, daca întârzii,
Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de răşină
Care duce la tine,
Doamne, fă-mă călugăr,
Fă-mă si ascultă-mă
La ora când mânăstirea ta
Cu 5 continente
Si cu 4 miliarde de prăpădiţi
Instalează ultimele arme
In clopotniţă!

10 decembrie 1983

°°°*°°°

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,
Dar, hai, să ne spunem minciuni si mai mici,
Asa cum amanţii le mint pe amante
Si ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos braşoave,
Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,
Asculta delirul consoanelor grave,
Cum si eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasa, e foarte frumoasa
Minciuna aceasta pe care mi-o spui,
Asa ca, te rog, si pe mine mă lasa
Să palavragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe si solo
Si ies campioni mincinoşii cei mari,
Dar, draga Păcală, tu ce faci acolo?
In campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a minţit niciodată,
E multa minciuna la noi pe pământ,
Sunt false recursuri si nu-i judecata,
Balanta cea veche-a dreptăţii s-a frânt.

Dar, hai, să minţim fără nicio ruşine,
Dar, hai, să minţim în direct şi-n răspăr,
Ca poate prin rău vom ajunge la bine,

Minciuna suprema va fi adevăr.

1984
◦◦◦⁎◦◦◦

Analfabeţilor

V-am spus ca sunt un om periculos
Si nu mi-aţi luat avertismentu-n seama.
V-am spus s-aveţi pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare si de teama.

V-am spus ca fac teribil de urât
De sunt calcat putin pe libertate.
V-am spus ca sunt oşteanul credincios
Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să va astâmpăraţi si voi,
Cenzori capricioşi ai vremii mele,
C-o să va coste scump măruntul moft,
De a ne face noua zile grele.

V-am spus să puneţi mâna să munciţi.
Să nu mai tot pândiţi zeloşi din umbra,
V-am spus ca n-o să placa nimănui
Pornirea voastră, tulbure si sumbra.

V-am spus ca vremurile s-au schimbat
Si ca situaţia e mai complexa,
Nu-i intelectualul - servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexa.

Si lumea nu se poate cuceri
Umflând la cifre si mimând tumulturi
Cu aroganţi si trândavi doctoranzi,
Cu papagali care tin loc de vulturi.

V-am spus si am puterea să mai spun
Ca nu încape muntele în sera
Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad
Si de la căprioara la pantera.

V-am spus să nu-l fetişizaţi pe Marx,
Să nu-i păstraţi în spirt învăţătura
Si voi într-una fără să-l citiţi
Il pomeniţi până va doare gura.

V-am spus ca bătălia pentru om
Nu iartă astăzi nicio dezertare
Si voi v-aţi decorat voi intre voi
Când lupta este în desfăşurare.

V-am spus ca muzica nu-i un microb
Care ameninţa civilizaţii
E-a omului pentru a fi mai bun,
V-am spus: ceva care să-i placa daţi-i.

V-am spus, concetăţeni analfabeţi,
Si luaţi aminte si să ţineţi minte.
Dar nu ştiam ca v-aţi născut si surzi
Si scoateţi arma când vedeţi cuvinte.
1979
○○○*○○○

Probă olimpică

Mintea mea obosita
Nu e mai proasta
Decât mintea voastră odihnita,
Hai să gândim împreună,
Hai gândiţi si voi,
Încordaţi-vă minţile odihnite
Si produceţi gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare
De pe frunţile voastre?
Străduiţi-vă,
Concentraţi-vă,
Gândiţi-vă,
Aveţi minţile odihnite,
Dormiţi de 2.000.000 de ani,
Ati avut scutire,
Ati avut permisie,
Ati avut concediu mental,
Ce dracu!

Va depăşeşte în viteza broasca ţestoasă,
Melcul, de-a cărui trecere
Va ţiuie urechile,
E un melc mort,
Ariciul v-apare ca un ideal imposibil,
Va mişcaţi ca prin corpuri solide,
Ca prin undelemn îngheţat
Ca prin ochi de sticla,
Ce dracu!

Gândiţi,
Nu mai amânaţi aceasta,
Gândiţi, ar fi trist pentru voi
Si vai fi pus mintea la uscat
Pe gardurile în care închideţi,
Cu depline sentimente
De posesiune si protecţie,
Mintea mea obosita.

10 noiembrie 1983
◦◦◦*◦◦◦

Regresăm

Nu-i nimic, e-n regula,
Mai aşteptam doua sute de ani,
Ce-o să fie, un biet accident istoric,
O socoteala matematica greşită,
Suntem în Estul Europei, nu uitaţi.
Ruşii, da, Maghiarii, da,
Polonezii, da, Bulgarii, da,
Noi, nu, noi nu, noi nu progresam,
Ca se interpretează,
Când nu voiau vecinii,
Noi nu puteam, n-aveam voie,
Când vor vecinii,
Nu vrem noi, n-avem nevoie,
Asta e, asa suntem noi, ai dracului,
Daţi în Paste, asta e, daţi în Paste,
Nu-i. Nimic, e-n regula,
Mai vedem noi, mai vedem,

Aveţi răbdare, nu bateţi din picioare,
Nu va pripiţi
Noi regresam cu placere,
Noi regresam cu talent,
Noi nu ne luam după nimeni
Decât când regresează.
Doua sute de ani! Atât!
Aveţi răbdare, nu chemaţi salvarea,
Nu exageraţi, nu crâcniţi,
Regresaţi cu noi!

Înapoi, mars!

8 aprilie 1988
ooo*ooo

Motorul greşit

Si daca după cum s-a auzit
Si daca după cum un simt o spune
Întregul drum e o desartaciune
Si chiar motorul e croit greşit!

Maşina e din ce în ce mai grea,
O-mpingem năzuind la zile bune
Si aşteptam s-apara o minune
Să ne putem urcaşi noi în ea.

Tu nu auzi constrcuctor de motoare,
Ca ti l-am da pe-acesta înapoi?
E un motor prea leneş, prea greoi
Nu poarta, ci-i purtat de fiecare.

Si zi de zi motorul nostru moare
ªi-n loc să meargă el, l-impingem noi.

1983
◦◦◦⁎◦◦◦

Condamnaţi

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,
Mi-ar fi prea mult şi-o gaura de şarpe
Să merg în ea, tăcut si umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit piraţii
Si apele din matci ni le-au furat,
O lacrima fiinţei mele daţi-i
ªi-o s-auziţi de omuI scufundat.

M-aş îneca, m-aş stinge si m-aş duce,
Să mă zdrobească ritmuri pe-o sosea,
Nici nu mai am nevoie de o cruce,
Mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,
Prăpădul întinzându-se il vad
Si nu mai e nimic să mai reziste
Acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aş avea puterea diavoleasca
Să înţeleg ca totul a căzut,
Dar vin heralzii cinici să-mi izbească

Scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frica,
Probabil mă considera ciumat,
Eu însumi scriu acum la lampa mica
Să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire?
N-au gâzii mei un minim interes
Povesti cu dulci iluzii să-mi înşire
Din starea condamnatului să ies.

Se pregăteşte marele exemplu!
Acela, zic Casandrele, sunt eu!
Ca un berbec am să mă duc în templu.
Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,
Eu, cântăreţul soarelui din nord,
De-aicea, dintr-o gaura de Şarpe,
Rostesc un acatist şi-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde!
Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi?
Îmi vine si a plânge si a râde
Ca nu exista cale înapoi.

Voi nu vedeţi ea nu mai aveţi tara
Si ca străini vi-s pruncii, cobitori,
Învaţă ei ceva pe dinafara,
Dar n-au părinţi, ei au meditatori.

Voi nu simţiţi ca nu mai aveţi ape?
V-au luat piraţii tot pe vasul lor
Si iată, din aproape în aproape,
Noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicola si tandra
Involuntar un cântec fără rang
Te cheama lângă mine, hai Casandra,
Sărută-mi gâtul gata pentru ştreang.

1981 - 1983
○○○*○○○

Sunt radical

Sunt radical
Mai precis
Sunt pentru păstrarea
Unui just raport
Intre minciuna si adevăr,
Intre eroi si eroi,
Intre plus si minus,
Sunt radical,
Mai precis,
Mi-e sila de demagogia socialista
Mai tare decât de
Demagogia burgheza
Pentru ca o simt
Apăsându-mă cu mult mai de aproape.

Sunt radical,

Cred ca nu e buna legea
Care te condamna mai grav
Daca ucizi un urs
Decât daca ucizi un om,
Ba mai mult,
Te condamna mai grav
Daca vorbeşti,
Daca ai opinii,
Decât daca ucizi.

Sunt radical
Adică îmi închipui
Ca daca ecuaţia
"poporul ne-a ales,
Vorbim în numete poporului,
Guvernam în numele poporului,
Construim socialismul
Cu oamenii si pentru oameni, "
Este adevărată,
Nu e corect
Să-i distrugi omului
Casa, oraşul sau satul,
Fără să-l întrebi pe om;
Zece elevi au declarat la scoală,
Când i-a întrebat dirigintele
Ce fapte bune au săvârşit,

În ziua aceea,
Ca au ajutat o bătrână
Să treacă strada
Dar de ce asa de multi,

S-a mirat dirigintele
Pentru ca bătrâna
Nu voia să treacă strada
Au răspuns ei.

Cam asta ar fi situaţia
Sunt radical
Si o privesc în fata,
Daca bătrâna nu vrea să treacă strada
E greu să te lauzi
Ca eşti cel mai bun dintre oameni
Pentru ca o obligi
Să traverseze,
Si lucrurile stau chiar asa,
Bătrâna nu vrea
Să treacă strada.
Bătrâna nu se afla pe strada
Nici nu exista strada,
Si bătrâna nici nu e bătrână.
Ci o tara emoţionată
Ca va trebui să traverseze.
Sunt radical,
Adică mi-e groaza
De remuşcările
Care nu mai pot salva nimic,
Mai ales viaţa
Care si asa se încăpăţânează
De câteva generaţii încoace
Să se duca în pastele mă-sii.

Sunt radical,

Îmi plac prunele, piersicile,
Marele veratice, libertatea,
Femeia, granitele istorice,
Si strugurii tămâioşi.

Sunt radical,
As putea dicta un poem
Si de la un telefon public,
Dar tot radical sunt
Si menţionând
Ca n-aş putea face aceasta
Decât daca si cea
Căreia îi dictez
Ar avea telefon.

Sunt radical,
Cred ca Mareşalul Ion Antonescu,
Daca ar fi rejudecat
De un tribunal imparţial,
Ar putea fi declarat
Fără rezerve,
Erou al României post-mortem
Si martir universal,
Măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.

Sunt radical,
Cred în valoarea frunzei de varza
Aplicata pe lucrurile dureroase
Ale corpului.

Sunt radical,
Nu cred să existe
Înger mai urât
Si demon mai frumos
Decât omul,
Si, mai mult decât atât,
Nu cred să existe
Accident mai rodnic
Si lege mai contrariata
Decât omul.

Din mine însumi
Si din ceilalţi
Extrag rădăcina pătrată
Si observ ca nu e decât apa,
Apa în stare de gândire,
Apa cu suflet si cu vârtejuri,

Apa într-o nevindecabila
Formula chimica.

Sunt radical,
Când ploua
Si când ninge
Stiu ca e vorba
Despre mine,
Despre apa care sunt,
Despre apa care sunt.

1 august 1988
ooo*ooo

Preaplinul sufletului (1994-1997)

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
N-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
Unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
ªi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
Eu în peşteri, acum, aş avea locul meu,
Pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,
Orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generaţia mea,
Ce să caut aici, fără nimeni din toţi?
Invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea,
Dar mă cheamă absurd nebunia pe roţi.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
Amintirea s-a şters, în memorie-i gol,
Era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis,
De pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

ªi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi,
Dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,
Îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi,
Pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
Noapte bună, oraş al eternei lumini,

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
Hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
E prea scump pentru mine să mor în străini.

1995
◦◦◦*◦◦◦

Lume, lume

De la mine pân' la tine
Numai fluturi si albine,
De la tine pân' la mine,
Numai rau si niciun bine.

De la mine pân' la ea,
Numai lant si numai za,
Unde-i ea si unde-s eu,
Numai piese de muzeu.

De la noi pana la lume,
Numai fiare fara nume,
De la lume pân' acasă,
Numai vreme friguroasa.

De la mine pân' la ei,
Numai lupte si scântei,
Ei acolo, eu aici,
ªi-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine,
Numai guşteri si ruine,
Din neant la dumneavoastră,

Numai gratii la fereastra.

De la noi pana la noi,
Numai ei, din doi in doi,
Invers, de la noi la noi,
Numai stare de război.

De la toate pân' la toate,
Numai tu, singurătate,
Numai tu si eu si plansu-mi,
De la eu pana la însumi.

7 noiembrie 1997
◦◦◦*◦◦◦

E prea puţin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere,
De-atâta umilinţă şi păcat,
De-atâta moarte câtă ni s-a dat,
E prea puţin o singură-Nviere.

ªi, totuşi, pe pământul îngheţat,
Lumina lunii drepturile-şi cere
ªi-n stupi lucrează vechiul dor de miere
ªi vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere
ªi ca un întuneric luminat,
E lupta-ntre femeie şi bărbat,
Ca la un alt scandal pentru putere.

ªi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,
E prea puţin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997
○○○*○○○

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,
Noi nici nume n-avem. Dar câţi oameni au nume?

Ne-aţi uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine,
Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte,
Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.

Noi - părinţi nu avem, cum destinul ne arată,
Pe pământ, cei mai mulţi n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine,
Sunt cei supradotaţi pentru lumea de mâine.

ªi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,
Un popor de orfani, într-o lume orfană.

10 aprilie 1997
○○○*○○○

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,

N-aţi auzit şi mi-aţi răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

ªi-am fost ridicol stăruind
ªi-am încercat să vă mai spun
ªi noi m-aţi învinovăţit
ªi m-aţi considerat nebun.

ªi eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem nişte pasageri,
ªi voi aţi construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

ªi-acum de ce vă bucuraţi
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-aţi condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuţit?

O locuinţă v-am cerut,
S-o dăm artiştilor pribegi,
ªi jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
ªi v-aţi putea şi voi mândri
Că daţi o casă celor morţi,
Deşi ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns şi ipocrit,
Artiştii au ajuns pământ,
E gata casa vieţii lor,

Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994
◦◦◦*◦◦◦

Căruciorul cu rotile

America nu se dezminte.
Ea, tocmai în aceste zile,
Ne mai trimite-un preşedinte,
În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ţinte,
În voie mişună reptile,
ªi iarăşi e-un fior fierbinte
În graniţele inutile.

Din lacrimile fostei mile,
Mai strigă ruşii: înainte!
De Yalta tragicelor file,
Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.

ªi, sub căruţul cu rotile,
Se scoală morţii din morminte.

20 martie 1997
◦◦◦*◦◦◦

Bãtrânul cerşetor

La coltul străzii e un cerşetor
Cu mana-ntinsa, catre-o alta lume
Decât aceea unde, fara nume,

El ispăşeşte rasul tuturor.

Adolescenţii se mai tin de glume
ªi-i pun in palma semne de-ale lor,
El e bătrân si înţelegător,
Cu noi, cu toţii, dar, cu cei mici, anume.

Si cine observa, int-o doară,
Ca el e-aici din vremuri de demult,
Imperturbabil, in acest tumult,
El, cerşetorul, a uitat sa moara.

Sub zdreanţa lui, minunea se-ntrupeaza,
In el e Dumnezeu, ce sta de paza.

9 aprilie 1997
◦◦◦⁎◦◦◦
Unde să pleci

Află şi-nvaţă
Acest refren:
Până la moarte,
N-ai niciun tren.

Clipă absurdă
ªi, noi, năuci,
Nici nu ştiu unde
Vrei să te duci.

Încă nu-i gata,
În hale reci,

Trenul cu care
Crezi c-ai să pleci.

Deocamdată,
Încă de ieri,
Acarii înşuşi
Se simt şomeri.

Care plecare,
Care pardon,
Care adio,
Care peron?

Ce despărţire,
Când amândoi
Nu ne cunoaştem
Noi între noi?

Nu fi precoce,
Nu insista,
Încă-i abstractă
Iubirea mea,

Cât tu, pe lume
Nici n-ai venit
ªi, într-un pântec,
Suferi cumplit.

Creşte, sub cerul
Aştrilor căşti,
Maternitatea

Unde urmează
Să mi te naşti.

28 decembrie 1997
°°°*°°°

Viaţa, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,
Din ce în ce mai singur şi mai trist,
Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,
Închis într-un ziar şi într-o carte.

Mă-ncredinţez iluziei deşarte
Că mă salvează regăsirea-n Christ,
Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,
Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.

ªi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,
Deşi mi-a fost întotdeauna greu,
ªi-am transformat în foc destinul meu
Ca, azi, cenuşa să rezume focul.

ªi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,
Ca să devin o piesă de muzeu,
Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu
C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.

18 iulie 1997
°°°*°°°

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi

Altceva nu-i nimic
ªi mereu mă complic
ªi ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aş iubi.

Dacă m-aş lua după pretexte,
Daca-aş trage unde e uşor,
Nici nu trebuia s-aud de tine
ªi-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă,
Dragostei morale ce ţi-o port,
Dar pricep că mi-ar fi fost rentabil
Să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpăţânare,
Pentru un ambiţios pariu,
Dar aleg o cale complicată,
Tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relaţia burgheză,
Decorată circumstanţial,
Mă închin la legile naturii
ªi salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viaţă prefăcută,
Tatăl ei de soartă la mezat,
Te iubesc în felul unui trăsnet,
Te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.

Greu îmi e şi greu îţi e şi ţie

Cu acest fel de a trăi al meu,
Totuşi, vreau să ştii că, din păcate,
Dragostea e o dificultate,
Fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997
Bucureşti
∘∘∘*∘∘∘

Altele

A tine, a mine

Mai miros a tine, mai miroşi a mine,
O să vină vremea să ne şteargă ea,
Încercare aspră, misiune grea,
Nouă, niciodată, nu ne va fi bine.

Te-am iubit cu moartea în împreunare
Te umpleai de mine, iarăşi te vâna,
Azi rămâi cu moartea, trista, blânda mea,
Eu rămân cu pielea scânteind de sare.

Mai miros a tine, ochii mei sunt plini
De-ale tale lacrimi până în călcâie,
Dragoste finală, moartea mea dintâie,
Floare-n gelozia sectelor de spini.

Mai vorbesc cu tine- trist şi dureros
Prin al cărnii noastre-mpreunat miros.

∘∘∘*∘∘∘

Actorul

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

Actorul a ieşit în stradă,
Să-şi cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre maşini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc
Urma să vină-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

ªi când s-a aşezat la coadă
Cu paloş, mantie şi scut
Deodată oamenii din stradă
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulţimea toată murmura
Văzându-i hainele de gală
Să ne trăieşti Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toţii
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoţii
ªi se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
ªi ei văzând cu ochii lor
Întreaga-i faţă demachiată
I-au aruncat un fel de plată:
Lăsaţi-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viaţa e un teatru trist.

ooo*ooo

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzişuri,
Noi suntem gata de-a cădea –ntr-o carte,
Si de-a mai lacrima către pietrişuri,
De dor de tine si de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul,
Nimic nu mai ramane cum fusese,
Ce cosmic iese dintre ramuri golul
Penultimelor tragice regrese.

Si va veni si ultima rafala,
Dar nu-o vom apuca-o, nu e şansa,
Când in ninsoarea imateriala
Bolnavii lumii vor cădea in transa.

Ci noi atâta am putea decide,

Incostienti si trişti ca prima oara,
Prin fumurile toamnelor putride,
O carte pentru voi: adio, vara!

◦◦◦*◦◦◦

Biet nemuritor la zidul morţii

Numai viteza mă mai ţine viu
ªi sclav măreţ aceloraşi proporţii,
Să mă opresc, n-am dreptul nici să ştiu
Că sunt alergător la zidul morţii.

N-am timp la zidul morţii să m-aşez,
ªi combustibil am, de nicăierea,
Probabil unii cred că şi trişez,
Dacă, de-o viaţă, îmi refuz căderea.

N-am mai dormit de când eram copil,
Cu-aceste roţi, cu-această şa sunt una,
Iar dacă aţ încetini, umil,
M-aş prăbuşi din zid, pe totdeauna.

Distanţele pe care mi le-asum,
Paradoxal, sunt cele şi rămase,
Pe zidul lentei morţi, de-atâta drum,
Vehiculul mi s-a urcat în oase.

A mă mai crede liber, nu încerc,
În toată cursa asta nebunească,
Fiinţei mele, alergând în cerc,
Îi este interzis să se oprească.

ªi, vai, în toată tragica belea,
Cobor şi urc mereu aceaşi pantă
ªi nemurirea e o boală grea,
Un fel de plictiseală arogantă.

Destui îşi pot închipui că eu
Ador această-ntrecere vulgară,
Că-mi place tot acest absurd turneu
Pe zidul morţii unui circ la ţară.

Dar eu alerg, ca să nu mor, cumva,
ªi înţeleg cu vrere vinovată
Că nu mai am puterea de-a pleca
De-aici, din zidul morţii, niciodată.

Nu pot trăi, precum nu pot muri,
Nu mă opresc, precum m-alungă sorţii,
Nu pierd nimic şi nu pot birui,
Ca biet nemuritor la zidul morţii.

◦◦◦*◦◦◦

Bocetul epuizant

M-aş aşeza cu capu-n pumni şi-aş plânge
Pentru destinul meu ursuz de cuc,
Că nu pot la sfârşit nimic să duc,
Aş plânge lacrimi, ca să curgă sânge.

Să mi se scurgă sângele din vine
În bălţile finalului de veac,

Să pară că vorbesc, dar eu să tac,
Să tac în gura mare despre tine.

Să tac iubirea mea adânc-bolnavă,
Să tac şi fulgerul că te-aş zdrobi,
Să tac ca încleştatul de gingii,
Să tac şi a revanşă, a gâlceavă.

M-aş plânge pân-la os şi pân-la nume
Prin ochi, ca lacrimă să ies din lume.

○○○*○○○

Câine şchiop

Cum umbli fără cauză şi scop
Pe negrele, murdarele şosele,
Întruchipare a tristeţii mele,
Vitreg copil al lumii, câine şchiop.

ªi lacrima ţi-o bei, strop după strop,
ªi ei îţi frâng spinarea cu zăbrele
ªi-n propriul sânge vor să mi te spele,
Mănuşi să fii şi să te dea la shop.

Vai, şchioapeţi într-o lume nemiloasă,
Lovit de toate roţile, suspini,
Nu poţi nici să mai mergi, nici să te-nchini,
Cei care fug în pace nu te lasă.

Aşa ni-i soarta noastră* de străini,
Tu, câine şchiop, fost animal de casă.

*De lovituri mortale să fim plini
ªi hăituiţi, să ne simţim acasă.

◦◦◦*◦◦◦

Carnaval

Cea mai mare surpriza,
Cel mai mare soc,
Nebunia serii,
Punctul culminant
Al balului nostru mascat
In care
Nimeni
N-a mai cunoscut pe nimeni
A fost acela in care
Cineva
A avut ideea geniala
Sa aparem cu toţii
Cu fetele noastre reale.

A trebuit sa ne mascam
Din nou
Ca sa ne mai putem
Recunoaşte
Si sa ne dam
Bună-ziua.

◦◦◦*◦◦◦

Clopot la sânul mamei

Ca un clopot de gâtul unei oi
Aşa atârnam eu de sânul sfânt
Al mamei mele, în al doilea război
Când s-a petrecut împrăştierea românilor pe pământ.

Ca un clopot de gâtul unei oi
ªi mama mă ţinea să nu pre cuvânt,
Căci veneau armatele străine peste noi
Să ne ia popor, să ne ia ţară, să ne ia pământ.
…………….
Ca un clopot băteam într-o tragică turmă
Ce-am aflat şi ce-am plâns mă ajunge din urmă.

◦◦◦⁎◦◦◦

Clopotul

La atelierul de turnat clopote
E o schelărie pentru încercări;
Când clopotul e gata aici şi bate,
Þăranii din satele care-l aşteaptă
Se închină şi aşteaptă să vadă ce va fi
În vreme ce turla bisericii trozneste o vreme mare, de dor de clopot.

◦◦◦⁎◦◦◦

Clopotul Reîntregirii

Din om în om se-aude un clopot departe
De dincolo de viaţă de dincolo de moarte.
Îl duc pe umeri Moţii, din Apuseni, încoace,
Miroase-a vârf de munte şi a ştergar de pace.

Un clopot care poartă un semn divin în sine,
Că ştie să vorbească şi ştie să suspine,
Un clopot ce arată şi morţii dar şi mirii,
Că-i clopotul nădejdii şi al reîntregirii.

ªi dacă merg motoare pe ardere spre astre
Divinul clopot merge pe lacrimi, de-ale noastre.
Un relief de lacrimi s-a întocmit sub turlă
ªi viscolele vremii pe-acoperişuri urlă.

Când clopotul se zbate la început de iarnă,
Istoria din sine pe ţară o răstoarnă.
ªi după ce-o clăteşte şi limpezeşte parcă,
O lasă tot sub turlă în clopot să se-ntoarcă.

Din Horia şi din Cloşca, şi din Crişan, din roată,
El a-nvăţat să fie, şi-a învăţat să bată.
Precum Mihai Viteazul venise să-l cunoască,
Să-i dea tot lui Moldova şi Ţara Românească.

Martirică rostire şi bronz umblat cu talpa,
Se desluşeşte ţara pe clopotul din Alba.
Întâi Decembrie, ziua, mereu cea mai frumoasă,
Reîntregită hartă şi patria-mireasă.

Muntenia-temeiul, ca şi Moldova, toată,
Doar când s-a-ntors Ardealul vru clopotul să bată.
Divinul nostru clopot, îndreptăţit să spună
Că suntem toţi acasă la mama, împreună.

ªi Doamne, către Putna, şi către Direptate,
În Alba e un clopot de lacrimi, care bate.
Iluminând utrenii, şi prelungind vecernii,
El cântă primăvara la începutul iernii.

ªi cât de-adânc se află în ochiul care plânge,
Prin fiecare dangăt să-l simţi în ochi şi-n sânge.
Aşa de-nalt tresare, în fiece nădejde
ªi la conclavul păcii vorbeşte româneşte.

Gândeşte ca un geniu, tresare ca o ramă,
Vorbeşte despre sine din turla suverană.
Ci noi la el să mergem, ca să ne dea putere,
Cu el să fim de gardă când patria ne-o cere.

Cum cântă din el însuşi, cu cerul şi zăpada
În el se află toate, de ieri, de azi, de mâine,
Un cântec fără margini, numit Româniada.
ªi lupta pentru ţară şi lupta pentru pâine.

Dureri şi biruinţe s-au regăsit într-însul
ªi ce-am uitat cu vorba noi n-am uitat cu plânsul.
Sânt maicile într-însul şi pruncii şi martirii,
În clopotul Nădejdii, şi al Reîntregirii.

○○○*○○○

Colindul ulciorului

Omar Khayyam mai duce dorul
Femeilor de pe la hanuri,
Ce fi-vor in curând ulciorul

Menit a potoli elanuri.

Acolo unde el sfârşeşte
Povestea lui cu cai si iepe,
Ca-ntr-un coşmar, diavoleşte,
Povestea mea abia începe.

Tu te vei naşte iar din lutul
In care-ai coborât întreagă
Ca te trezeşte sfânt sărutul
Care din toate te dezleagă.

ªi-aşa cum tu fuseseşi vasul
Din care au băut drumeţii
Ca un bolnav trezit mi-e glasul
Chemând din nou heralzii vieţii.

Aceşti drumeţi care baura
Din trupul tau, si vin, si sânge,
Si care cu-o duioasa ura
ªtiau la piepturi a te strange

Vor fi si ei curând ulcioare
Din care o sa torni cu mila
Un vin in birturi populare
In moi tacâmuri de argila.

Frumoaso, pune-ţi alta haina
Ca vor urma aceleaşi chinuri,
Dar tu alege-n mare taina
Pe cel mai negru dintre vinuri.

Si, cum suntem cu toţi la masa,
Si vii si morţi, tot împreună,
Tu, prin purtarea ta aleasa,
Trecuta moarte ţi-o răzbuna

ªi-n braţele căldurii tale
Să-i porţi pe cei ce te cantară,
Poeţi ce deveniră oale
Si un Omar Khayyam de ceara.

Ca el, care-ţi dusese dorul,
ªi-n lut a zis că-ţi vine bine
Omar, sa fie el ulciorul,
Din care sa te bem pe tine.

1985
°°°*°°°

Colindul celui fara de tara

Unde-ai fi si unde te-ai tot duce
Cât ai fi de rău sau cât de bun,
Că mai crezi sau nu mai crezi in cruce
Cel mai greu îţi este de Crăciun.

Când se strâng străinii pe la case
Si aprind lumini în pomii lor,
Ti se face mare frig in oase
Si de tară ti se face dor.

Cumpără-ţi un cântec de pe piaţă

ªi-o să-ţi cadă nendoios cu tronc,
ªi-ai să-l tii cu tine-ntreaga viaţa
Imigrant and very tragic song.

Bate vântul, bate dinspre tară,
Suflă-n răni cu sare si pelin,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Rudele in vizită nu vin.

Uite, Anul Nou cu dor de casă
Cum e ea, mai bună sau mai rea,
Amintirea-n pace nu te lasă
Pân-la comă in zadar vei bea.

Poţi să tii si două, trei neveste
ªtii prea bine, toţi suntem la fel,
Insă tara numai una este
Emigrant atât de singurel.

Mori aici si nimeni nu te-aude
Dar visează tot ce-ţi e pe plac,
Că te bărbiereşti si pleci la rude
Si găseşti pe masă cozonac.

Bate vântul plin de dor de tară
Ti se face dintr-o dată rău,
Bate vântul si te-nchide-afară,
Nu ştii ce să faci cu trupul tău.

Nu e mare lucru, ştii prea bine
Alţii mese mai bogate pot,

Dar un simţământ e viu in tine
Că acasă e mai mult ca tot.

Din puţinul lor, ai tăi vor face
Tot ce pot să fie fericiţi,
Să petreacă-n linişte si pace
Să mai râdă si să bea un sprit.

Unde-ai fi si orice-ai fi, bătrâne,
Parcă dorul şalele ţi-a frânt,
Si atât din tot îţi mai rămâne
Să te-aşezi cu fata la pământ

Si să plângi când toţi în sărbătoare
Hohotesc de parcă te-ar sfida,
Si să plângi durerea ta ce-a mare
Si să plângi de dor de tara ta.

◦◦◦*◦◦◦

Colindul Poetului

Să-i fie veacul liber şi întreg
Plin de sudoarea lumii truditoare
A celor ce-l păzesc şi-l înţeleg,
Atâta cât de soarta lui îi doare.

Miner cinstit al nopţilor târzii,

Coleg de străluciri cu Universul,
Burduf de suferinţi şi bucurii,
Aşa să-i fie toată viaţa versul.

Să nu dea adevărul la tocmeli
Chiar dacă el ca om ar fi să cadă,
Răpus de propriile lui greşeli
Sau de vreo ipocrită mascaradă.

Purificându-şi sufletu-n furtuni
Să nu se lase vântului ce bate,
Dator mereu acelor mulţi şi buni
Să aibă loc de-a pururi în cetate.

Oricum, el va trăi mai multe vieţi
De va simţi încetul cu încetul
Ce trebuie să facă-un cântăreţ
Pentru a fi, prin voia lor, Poetul.

Să creadă-n oameni şi-n dreptatea lor
Agent, din veac, al plebei suferinde
Ajuns nemuritor ca muritor
ªi ca depozit tandru de colinde.

Să merite să tragă-n el un tun
Cu salvele obştescului oprobiu
De n-a-nţeles ce substantiv comun
Câştigă dreptul sfânt de nume propriu.

Să-i fie versul liber şi întreg
Că-i elegie, fabulă sau odă,
Căci pentru toţi acei ce-l înţeleg
Prezenţa lui nu este incomodă.

Poemul lui, extract de zori de zi
ªi început crepuscular de soare,
Să poarte suferinţi şi bucurii
Sudoarea sfântă a lumii truditoare.

ªi, dacă zilnic întâlnind infern,
Va şti să-l pună la-ncălzit cazane,
El va muri, spre-a deveni etern
ªi cântec al condiţiei umane.

Bucureşti 22,23 decembrie 1985
Lui Geo Dumitrescu,
Învăţătorul de poezie
Vol. „Locuri Comune”

°°°*°°°

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aş vrea să-ţi cant m-aş poticni afon
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un număr vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga fiinţa ta.

Mai vine cineva si mai îmi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tau.

Cândva te presimţeam pe-o fâlfăire
ªtiam apropierea sa ţi-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am ştire
Ca mie aproape pasul tau îngust.

A fost iubire? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gândului curat

Din depărtarea mea sa te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si trăieşti urat
ªi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ţi-o pui la gat.

E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună
Oricât de scurta, m-a trimis să-ţi spun
Un adevăr mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vara
Ce mi-a lăsat in creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ţi spun sa te întorci? Aştepţi zadarnic,
Ramai şi-mbraca-ţi viaţa in vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Sa aibă dromaderii ce sa bea.
◦◦◦⁎◦◦◦

COMERCIANŢII DE INGERI

Au trecut prin oraşele noastre
Comercianţii de îngeri,
Vindeau îngeri,
Împreună cu mături,
Dacă luai şi pământul de flori.

Îngeri, ultimii îngeri,
Din recoltele spontane, împreună cu ceva lucruri
De uz imediat.

Unde să-i ţinem? Ce să facem
Cu îngerii, în vremea aceasta?
Aşa şi este, ce să facem cu îngerii?
Îngerii sunt o mare problemă
În toate aşezările profane.

Ce-o să zică nevastă-mea
Dacă rămân cu îngerul în casă,
Când ea pleacă la orele şase
La servici, iar eu am recuperare.

Bine, dar îngerul nu-i femeie,
De ce s-ar supăra tovarăşa,

Nu are motiv, îngerul nu-i femeie
ªi nici nu va fi niciodată.

Nici chiar în orele mele libere?
Nici chiar?
ªi-atunci de ce să-mi iau înger,
Când şi sectoristul va deveni suspicios?

Luaţi dumneavoastră, doamnă,
Luaţi un înger, e foarte ieftin,
Vă va trebui, când bărbatul
Va fi plecat!
Doamne fereşte,
Nu ştiţi cât e de gelos!
Bine, bine, dar îngerul
Nu numai că nu e femeie
Pentru bărbatul dumneavoastră,
Dar nu e nici bărbat
Pentru dumneavoastră.

Nu e? Zău? Şi-atunci?
Ce-o să zică biata soacră-mea,
Copiii, când or veni, ce-o să zic eu?
Or să se uite vecinii la mine,

Aşteptând explicaţii.
Eu o să mă roşesc, bărbatul meu
O să dea în darul beţiei,
Lumea o să ne ocolească,
Vom plăti o persoană în plus
La încălzire, la chirie, la apă,
Nu, nu, ingeri- nu,
Mai bine o pasăre,
Sau chiar, Doamne iartă-mă,
Un purcel, văd eu cum l-oi creşte,
Însă îngeri- nu!
ªi îngerii nu putură fi văzuţi,
Dârdâiau în căruţele amărâte
Pline cu pământ de flori şi mături,
Comercianţii de îngeri îi pierdură,
În lupta cu fiscul,
Caii se treziră în abatoare,
Iar ei, îngerii, trimişi special din ceruri
Zburară ce zburară
Cu mături şi pământ de flori,
Cu căruţele amărâte cu tot,
Încât oraşele
Sunt astăzi murdare
ªi sterpe de orice înflorire,

În vreme ce prin tribunale
Nu se mai termină procesele intentate
Comercianţilor de îngeri
Care nu au nicio dovadă
Însă au numeroase aripi
Care le spintecă
Hainele îndelungatei lor detenţiuni.
°°°*°°°

Convalescenta unei frunze
Si mai bolnav am părăsit spitalul
Si ma ating cu fata de pământ,
Nici nu mai stiu probabil ce mai sunt,
Asa convalescent mi-e idealul.

Si boala e înfiptă in esenţă,
De-acolo n-o pot scoate cu nimic,
Mi-a mai rămas atât, un spatiu mic,
Cu un bolnav acces la existenta.

Si totul o-ntrebare şi-un răspuns e,
Copac, cu flori murind in rădăcini,
Si ochii nălucesc, de lacrimi plini,
De-atâtea înţelesuri nepătrunse.

Poţi, trunchi narcotizat, sa te închini,
Către convalescenta unei frunze.
°°°*°°°

Copaci fara pădure
In povestea copacilor goi
Scârţaind într-o singura usa
Este vorba de noi amândoi
Este vorba de foc si cenuşă

Doi copaci fara frunze pe drum
După cum ii priveşte înaltul
Doi copaci prin sărutul de scrum
Aplecându-se unul spre altul

Nu mai suntem decât doi copaci
Vor veni tăietori sa ne tundă
Vor lua crengi toţi copiii saraci
Pentru flacăra lor muribunda

Si chiar daca ma vei mai iubi
Peste crivatul iernii ce vine
Fara braţe cu ochii pustii
N-am sa am ce întinde spre tine

Spune-mi pădure cu frunza rara

Unde-i iubirea de asta vara?

Nu ştie iarna sa se îndure

De noi copacii fara pădure

◦◦◦⁎◦◦◦

Copilărie neştiutoare

Daca ştiam ca sunt făcut din molecule,

Ma zbăteam sa ajung

Război atomic.

◦◦◦⁎◦◦◦

Cos fara flori

Þi-am adus

Acest cos

Despre care

Nu pot sa spun

Ca e cu flori

Pantru ca

Acesta, iubito

Nu e

Si nu pare

Un cos cu flori.

Acesta e un cos

Cu oasele mele
Zdrobite de ţărmul
Spre care
Înaintăm.

Daca poţi
Si ai timp
Si răbdare
Încearcă sa aşezi
Aceste oase in ordine
Si vezi
Ce se mai poate
Alege din ele.

Þi-am adus in dar
Acest cos
Plin cu
Oasele mele.

Te-aş fi putut minţi
Inca un an
Ca sunt viu
Si că-ţi aduc
Flori

In coşul acesta.

Când ai timp
Si răbdare
Descurca putin
Albul neant
Din coşul pe care
Ti l-am lăsat
In dreptul uşii.

◦◦◦⁎◦◦◦

Damnat
Despre blândeţea de a fi de vină
ªi despre nebunia de-a fi trist,
Am să vă povestesc, cât mai exist,
ªi ochii mei atârnă de lumină.

Dezastrul care mi se-ntâmplă mie
Aţi vrea s-aveţi norocul de-a-l trăi,
Eu nu dau din tristeţea mea o zi
Pentru un veac întreg de veselie.

Nu dau, din tot coşmarul meu, un gând,
Neconvertibilul noroc mă ţine

De-a-mi fi cu cât mai greu, cu-atât mai bine,
ªi mă trezesc cu creierul urlând.

ªi nu mai ştiu nici eu ce e cu mine,
Ce-i lumea, ce se-ntâmplă, cine sunt!
◦◦◦*◦◦◦

Degetele tale
Sunt degetele tale, subţtiri ca nişte vreascuri,
Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută
Într-un ţinut de gheată şi de pârjol te mută
Fiinţa mea, plecată prin lume, după vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrână şi săracă,
Plecată prin pădure să strângă nişte vreascuri,
Eu degetele tale, subţiri ca nişte vreascuri,
Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai treacă.

Atât îmi mai rămâne, pădurea au furat-o,
Pădurea au schimbat-o pe aur şi avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Să-mi zăbrelească ochii şi fruntea rece, iat-o,
Să-mi încălzească duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.
◦◦◦*◦◦◦

Departe
Să fii atât de departe
De relele lumii
Încât orice veste rea
Care vrea să te-atingă
Să nu ajungă la tine
Decât după ce
Devine istorie.
°°°*°°°

FIINŢA NESUPUSA

Aş fi vrut să-mi organizez poezia
Ca să fiu mai sigur pe ea,
Dar versurile mele râdeau de prostia
Care mă înflăcăra:
Cum ai vrea tu să-ţi organizezi poezia?

Aş fi vrut atunci s-o sparg toată,
Si cu viaţa s-o dezorganizez
Dar ea se organiza împotriva mea,
Dintr-o dată,
După relaţia margine-miez.

Nimic nu mi-e cu putinţă

Dintre toate aceste idei,
Pentru că poezia, oricum, e-o fiinţă,
Care trăieşte după legile ei,

Poezia, oricum e-o fiinţă.
◦◦◦*◦◦◦

Din gară-n gară
Cea mai urâtă faimă ne omoară
În Europa ultimelor ştiri,
Suntem români, fugim din gară-n gară
Din patria strămoşilor martiri.

Vom pustii de tot această ţară,
În contul unei lente prăbuşiri,
ªi vom preface-n muzică uşoară
Vechi voievozi cu degete subţiri.

Iar pe aceia care încă ară,
Iar pe acei ce încă fac zidiri,
Îi vom lăsa în jalea milenară
ªi-n focul tânguitei lor uniri.

Noi emigrăm târâş, din gară-n gară,
La graniţe bocim ca musafiri

ªi facem România să tresară,
Ca vagabonzi la ultimele ştiri.

Furăm şi păcălim cu-o artă rară,
Europenii ne şi zic fachiri,
Că nici nu ştii, în fiecare seară,
De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de ţară
ªi-n lacrimi gust sărat de amintiri
ªi-apoi murim şi noi, din gară-n gară,
Sărmani români, la ultimele ştiri.

ooo*ooo

E BINE

Că ne bârfeşte lumea este bine.
Normal. Aproape excelent. Aşa e
Când două drumuri mari se întretaie
Vorbesc toate cărările vecine.

Dispreţuieşte-i dulce când murmură
Sunt şi ei oameni, vor să comenteze,
Lumea e un perete de proteze

Înconjurând o bârfitoare gură.

Suntem un cuplu de celebritate,
Romeo-Julieta cu păţanii,
Ei ne bârfesc, de mor de râs Balcanii,
Dar să le mulţumim adânc de toate.

ªi-n murmurări, şi-n chicoteli confuze
Eu te sărut, tăcerea mea, pe buze.
ooo*ooo

Durerea femeiasca
V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Si, sa mai amânăm, nu-i înţelept,
Ar fi, sa recunoaştem, in sfârşit,
Femeia, n-are, totuşi, niciun drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Si condamnarea de-a ne urâţi,
Chiar voi, ce ne iubiţi, ne-o daţi, mereu.

Stam in picioare, inca de cu zori,
Si va miraţi ca nu mai sunt subţiri,
Dar voi, care va credeţi tot feciori,

De ce nu arătaţi ca nişte miri?

Pe unde ne daţi dreptul de-a munci,
Lucram istovitor, cu voi in rand,
Din când in când, in burţi ne daţi copii,
Iar voi plecaţi a altele, râzând,

Când suferiţi, ne cereţi lângă voi,
Ori va-mbatati, ori ati trudit prea mult,
Va plângem, când va duceţi la război,
Sau când va speriaţi, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Si legitim, eroic v-am iubit,
Ne bateţi, ne-nselati si noi o ştim,
Ba, alteori, intram in circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Va fura amintirile de ieri,
Is vor plati placerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiasi placeri.

Si, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,

Ca însuşi Dumnezeu este bărbat
Si nu le înţelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
ªi-acum, ne omoram sârguincios
Si zilnic ne distrugem fara rost.

Ne-nvinge viaţa fara orizont
Si voi ne-nvingeti, într-un mod cainesc,
Trăim ca nişte văduve de front
Si mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziţi acest reproş,
Priviti, fara privire, înapoi,
Incuvintati din cap, mărinimoşi,
Si credeţi ca nu-i vorba despre voi.

Si, totuşi, e vorba despre toţi
Sunteţi la fel de rai si de flamanzi,
Durerea femeiasca pentru soti,
E-un credit fara giruri si dobânzi.

Va e urat cu noi, va e urat,

Si ne-aţi ucide, dragilor bărbaţi,
Asa ca va rugam numai atât:
Puteţi sa ne jigniţi, sa ne-njurati,
Dar faceţi-o cu tonul coborât
Si pan-adorm copiii, aşteptaţi.
◦◦◦*◦◦◦

Dragoste in fan

Sa mergem amândoi la strâns de fan
Si soarele sa ne luceasca-n coasa,
Din când in când in urma să-ţi raman
Ca sa te vad aprinsa si frumoasa.

Pe fondul verde sa te decupezi
In felul nimfei cu picioare brune
ªi-n patima magneticei amiezi
Eu sa îmbrăţişez ce nu pot spune.

Acolo unde nu mai e cuvânt
Si sângele începe brusc sa fiarbă
Sa cad asupra ta ca trunchiul frânt
ªi-n dragoste sa ne-mbracam in iarba.

Si sa mirosi a sare şi-a trifoi

Si sa te-ntorc in paza umbrei mele
Si sa simţim tot cerul peste noi
Si gărgăriţe clinchetind pe piele.

Si leneşi scuturându-ne de fan
Sa trăncănim un soi de amănunte
Din cele ce pe buze mai raman
Când se arata ploaia dinspre munte.

Si sa uitam de noi într-adevăr
De forma noastră peste clăi rămasă
Si tu să-ţi aranjezi zburlitul par
Privindu-te in luciul bland de coasa.
◦◦◦⁎◦◦◦

Evoluţia speciilor
Când ni s-a dat cuvântul, ni s-au luat aripile,
Zadarnic este dorul nostru după aripi,
Noi invocăm în lume aripi şi, pentru a convinge,
Trişti cheltuim cuvinte, îndureraţi de lipsa unor aripi.

Vrem să zburăm, vrem să trăim cu aripi,
Râvnim luxoase aripi, cerem ceţoase aripi,
Vrem aripi şi vrem aripi, vrem aripi şi vrem aripi,
ªi cheltuim cuvinte în goana după aripi.

ªi iarăşi cerem aripi, oricui îi cerem aripi,
Deşi când ni s-au luat aceste aripi
Ne-a fost cedat cuvântul,
Pe care îl trimitem după aripi

Vrem să intrăm în aripi, să locuim în aripi,
Ni-i locul între aripi, acolo vrem să stăm,
ªi cheltuim cuvinte: vrem aripi, daţi-ne oricăruia din noi
Pentru această viaţă câte un stol de două aripi.

Departe, între aripi, se-ntemniţează păsări,
Cu câte două aripi, plictisindu-se de zbor;
ªi căutând terenul pe care să se-aşeze,
Lor de cuvântul, izgonit de aripi, le e dor.

◦◦◦*◦◦◦

Elegia ultimei iubiri

Aceste nopţi de insomnie
Aceste pauze-n destin,
Ti le dedic cu totul ţie,
Cu toată moartea ce-o conţin.

Când se va face socoteala,
Scăzând tot timpul nedormit,
Vei şti sa înţelegi gresala
Si cat de tânăr am murit.

Parca te simt la mii de leghe
Pe-o nava care ar lua,
In toată starea mea de veghe,
Oceanu-ntoarcerii cu ea.

Tu eşti acum numai ideea,
Fara miros, fara păcat,
Feminitatea, nu femeia,
Plecarea te-a abstractizat.

Iar daca as cădea departe,
Cu tot acest prăpăd al meu,
Eu m-aş ruga si peste moarte,
De grija ta, lui Dumnezeu.
....
Fragment din poezia Elegia ultimei iubiri, din volumul
Meserie mizerabila,
Sufletul-Adrian Păunescu, 2000.
◦◦◦*◦◦◦
Haine vechi

Rămân prin casă nişte haine vechi,
Un fel de moştenire părintească
ªi umbre ale tragicei perechi,
Că posesorii nu mai vor să crească.

Părinţii ajung din ce în ce mai mici,
Îi părăseşte calcaru-n derivă
ªi, dintr-o dată, nu mai sunt aici
ªi hotărârea e definitivă.

Paltonul mamei nu mai are rost.
Încap în el aproape două mame,
ªi-acel voal, ce potrivit i-a fost,
Începe, dărâmat, să se destrame.

Cât despre tata, ce să vă mai spun.
Costumele, absenţa i-o îmbracă.
Parc-a suflat un croitor nebun,
În toată garderoba lui săracă.

Imaginea pantofilor bătrâni
E un maidan, vociferând prin casă,
ªi parcă-i poartă-n boturi nişte câini,
Ce-i duc din loc în loc şi-apoi îi lasă.

Cravatele se despletesc fuior
ªi o deshidratare le străbate,
Un ştreang secret conspiră-n firul lor
ªi bat ca nişte steaguri demodate.

Părinţi bătrâni, de nu cumva şi morţi!
ªi, brusc, achizitoriul marii taine,
Oprit în faţa fiecărei porţi,
Vrea haine vechi şi vrea părinţi în haine

○○○*○○○

ÎNTOARCEREA TARANULUI

Apleacă-ţi fruntea de stãpân
Spre brazda noastrã milenarã,

Reînviat taran român
Si fãcãtorule de tarã...
Într-un pridvor cu busuioc
Ascute briciul pus la grindã,
Peste-un lighean muiat la foc
Tu bãrbiereste-te-n oglindã
Ai colindat ce-ai colindat
Prin lumea veşnic friguroasã,
Acum bine-ai venit în sat
Mai cald e totuşi pe acasã
Te-aşteaptă brazda s-o-nfloresti
Si grajdul sã-l îndesi cu vite
Si vechi colinde romaneşti
Te mustrã, parcã pãrãsite...
Þãran român, Mãria Ta,
Sã nu laşi câmpul tãu sã moarã,
Þi-au dat strămoşii ce lucra,
Cu mâinile-au fãcut o tarã
Dã iute briciul pe curea
Si bărbiereşte-te de-a rândul,
Cã vezi cã azi e ziua ta,
Care dureazã cât pãmântul
La cimitir, pe la cei duşi,
Coboarã-n zori si te închinã,
Sã ungi ţâţânile la uşi,
Deschide geamul spre luminã,
Reparã gardul putrezit,
Dã coama calului prin mânã,
Si ca sã simţi cã ai venit
Sleieşte apa din fântânã
Si nu uita, din când în când,

Sã mai si mori cum se cuvine,
În toţi urmaşii renãscând,
Cum toţi strămoşii sunt în tine
Þãran român, Mãria Ta,
Îndreaptã cãi ce se strâmbarã,
Prin tine tara va dura,
Cã tu ai palma cât o tarã

◦◦◦⁎◦◦◦

Halucinaţie gramaticală cu Hamlet

ªi Hamlet străbate pământul cu Yorick,
Cu Yorick în pumn sau cu chiar capul său,
Căci prinşi amândoi în vârtejul istoric,
Chiar Yorick e Hamlet şi nu-i pare rău.

ªi Hamlet se ţine pe sine în mână
ªi Yorick pe umerii săi s-a suit,
ªi Hamlet miroase a mort şi-a ţărână
ªi tidva păstrează în ochi un clipit.

Pământul le e cimitirul, acum,
Bufonul cuvinte de bârfă îndrugă,
Iar prinţul abia împlineşte o rugă,
Dar cine-i pe umeri şi cine-i în pumn?

A fi sau a nu fi, ce verbe de fum,
Ciudat, agramat şi morţiu se conjugă.

◦◦◦⁎◦◦◦

Iluzia unei insule

Diseara-i plecarea in insula mea
Trăsura din nou te aşteaptă la scara
Ia-ţi haine mai groase si nu-ntarzia
Caci fiind poliţişti s-ar putea sa apară
Nu-ţi face probleme, birjarul e mort
Si caii sunt morţi si trăsura e moarta
Fugim fara martori in nu stiu ce port
In insula mea la cinci capete sparte
Nu-ţi face probleme, birjarul e mort
Si caii sunt morţi si trăsura e moarta

Acolo vom creste copii monstruoşi
Lachei de metal si de mâzga vor rade
Povesti ne-or ticsi de la moşi si strămoşi
Tic-tac telegraful, cadavrele ude
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul
Ca sigla batandule cate un ochi
Al patrulea ochi pentru casa păstrându-l
Vom trage trei filme color de deochi
Si le vom trimite in lume de-a randul

Nu-ţi face probleme - E mijlocul verii
E mijlocul iernii, ciudata poveste
Iar când vei urca i-n zadar sa te sperii
Trăsura ca moarta parându-ţi ca este
E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-aştept cu făclii 4600
Zadarnic te sperii ca ninge mereu
Ca străjile drumului fumega-n munte

E numai iluzie, dincolo-s eu
Te-aştept cu făclii 4600

Hai vino si urca si spune ceva
Birjarul e mort, are sânge de cârjă
Te-aştept fara martori in insula mea
Port haide de nuc, sunt aproape o birja
Si daca nu-mi vezi fata ce mi-am găsit-o Sa ştii ca in insula mea tot sunt
Movila celui mai proaspăt mormânt
Întinde piciorul si calcă-l, iubito
Si asta e totul pe care diseară
Fantoma trăsurii aşteaptă la scara

ooo*ooo

Pictură de iarnă

Sunt pictori, în cer, care lasă
Culorile lor să mai cadă
Pe-aci, pe pământ, pe acasă,
ªi asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste
Lumina privirii tresare,
Când strigătul nostru mai este
Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic
Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic
Când ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă,
Atâta-i de sfântă şi mare,
Că tronuri sub regi se cotractă
În sinucigaşa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii,
Ce rar te arăţi de o vreme
ªi noi te rugăm cu vecernii
ªi noi îţi trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citeşte
Un chip de bărbat sau femeie
ªi unele cad îngereşte
ªi loc îşi găsesc în muzee.

Vol. „Locuri comune”
○○○*○○○

Patul lui Zamolxes

El nu tine tară de-a doua
Ca marmură albă în miei arde seul
Si el luminează cu roua
Spre tronul de sare pe care stă zeul.

Aici doarme zeul pe patul de piatră
Căţelul pământului umbra şi-o latră
Născut a fost zeul pe scutec de sare
ªi-n lacrimi, apoi, l-au purtat fiecare.

Plângeau de durere, de dor sau de jale

Măreau pe Zamolxes pe oricare cale.
Opreau cu ştiinţa si marea si plânsul
În sângele lor ei dădeau tot de dânsul.

ªi-a fost bucurie în sfântă cetate
Că zeul Zamolxes stă liber în toate
Purtat de plugari, de păstori si de schimnici
Dar zeii ceilati îl râvâniră potrivnici.

Si atunci cu tristeţe, Zamolxes frumosul
Ca - întreg să rămână în tară folosul
Se trase în munţi într-o peşteră tristă
Să creadă rivalii că nu mai există.

De acolo veghează şi-i creier de bine
Ai lui niciodată să nu se închine
La zeii străini cu a lor cardăşie
Si liber si teafăr, poporul să-i fie.

Pe patul de piatră el stă într-o rână
Si tara şi-o şterge de lacrimi cu o mână
În cealaltă mână cu degete grele
Îşi poartă pământul vâslind printre stele.

Căţelul pământului umbra i-o latră
Si zeul se culcă pe patul de piatră.

○○○*○○○

Opriţi aceasta frunza

Atunci când cade frunza pornita sa răstoarne
Întreaga roata a lumii si fiecare pom
O simt ca mi se rupe din sânge si din carne
Si mi se face mila de lume si de om.

Si mi se face mila de mine si de tine
Si frunza care cade ma-nebuneste iar
Si –apoi de-atâtea lacrimi îmi e putin mai bine
Si mi se desfrunzeşte pe trup un calendar.

Si nu se mai întâmplă nimic din cele sfinte
Doar frunza care cade in dulce hodoronc
Si nu mai am putere si nu mai am cuvinte
Si fiecare fibra răsuna ca un gong.

Opriţi pe creanga frunza, destul cu-atâta toamna,
Destul cu-atâta ceata si oameni neciteţi
Opriţi aceasta frunza de foc ce ma condamna
Sa stiu măsura scurtei mele vieţi.
°°°*°°°

Om cu clopot
Malul acesta foarte abrupt
Din care cerul luna şi-a rupt
Este hamacul în care m-aşez

Ca să-mi mai iasă floarea din miez,
Astfel aicea stau şi aştept
Clopotul lumii să-mi treacă în piept
Să nu-l mai simt cum îmi fierbe în nervi, …

Clopotul mare-mi fierbe în os,
Tidva e tot ce-am putut şi am scos
Din acest clopot rău şi diform
Pe-a cărui limbă astăzi adorm.

Clopot de negru, clopot de gri,
Bate ce bate şi nu te opri.
Sfărmă oasele mele cu sârg,
Du-te apoi şi mă vinde la târg,
M-am săturat să te duc şi suport,
Parcă mi-aş duce propriul meu, mort,
Tu înăuntru mă baţi şi m-apeşi
Dangăte roşii-mi ies prin cămăşi,
Lumea apasă de-afară şi ea
Doamne, turtită e azi viaţa mea.
Sunt vietate fără noroc
Care purtând acest clopot prin foc
ªi l-a-nghiţit şi-l poartă acum
Oriunde-n lume, pe orice drum.

ªi am să rămân doar atât, doar atât:
Omul de sunet c-un clopot la gât!
ooo*ooo

Ninge din Shakespeare

Ninge uitat. Toţi fulgii astăazi daţi-i
Celor săraci, copii să şi-i mintă,
Ninge fără de corp, ca din oglindă,
Cade lumina pe toţi condamnaţii.

Pe toată omenirea suferindă,
Pe toţi duşmanii, ca şi pe toţi fraţii,
Ninge uitat de-atâtea generaţii,
Ninge cu fulgi din lanţul de pe grindă.

Ninge din Shakespeare, cu zădărnicie,
Cu amăgiri, cu desprimăvărare,
Numai groparul limita cunoaşte
Când cu dispreţ el tace-n gura mare.

Ninge cu fulgi pentru lipit sicrie
ªi lumea moare, naşte, moare, naşte…

ooo*ooo

Nimeni pânã la viscol

Nu mai e nimeni
Între mine şi viscol,
Numai eventuala bunãvoinţã
A celor ce pãzesc şi asmut ninsorile,
În rest, vârsta prãbuşindu-se
Asuprã-mi, fãrã logicã.

Nici tata, nici mama
Nu mai sunt aici,
Sã preia şocul,
Sã elibereze drumul din faţã,
Acum, între mine şi viscol,
E numai viscolul.

Nici mãcar eu nu mai sunt,
Eu am murit azi noapte
Odatã cu mama,
Ultima mea pavãzã,
Ultima mea redutã,

Înainte de capitulare,
Înainte de blocaj,

Înainte de viscol,
Bunãvoinţa paznicilor de ninsori
Poate însemna un popas
La un ceai fierbinte.

Apoi, viscolul lovindu-mã-n piept
ªi eu ducând grija
Copiilor care vin dupã mine
ªi care, încã, nu ştiu
Ce e viscolul
În toate ninsorile lui
Asmuţite încoace.

○○○*○○○

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ,
Cineva in grija lui il are,
Nici cei singuri-singuri nu mai sunt
Daca are umbra fiecare.

Singur stai in casa si gândeşti
Ca eşti singur fara mântuire,
Dar in pragul casei părinteşti
Se aude-un greierat subţire.

O scrisoare-ţi fosneste-n mâini,
Un poştaş la usa ta mai bate,
Latra-n depărtare nişte câini,
N-ai sa mai cunoşti singurătate.

Asta este boala cea mai grea,
Dar de ea instantaneu se scapa,
Când in plânsa sete, cineva
Îţi aduce un pahar cu apa.

Umbre jos si norii sus pe cer,
Cai păscând si soarele in scăpat,
Om stingher in drum spre om stingher

Nimeni nu esingur pân' la capăt.
ooo*ooo

Nebunul de alb

Acum sunt mai pustiu ca-ntotdeauna
De când ma simt tot ma bogat de tine
ªi-mi stau pe tâmpla Soarele si Luna
Acum mi-e cel mai rau si cel mai bine

Si uite n-are cine sa ne-ajute
Abia-şi mai duce lumea ale sale
Pe un perete alb de muze mute
Nebunii negrii cauta o cale

Si te iubesc cu mila si cu groaza
Tot ce-i al tau mi se cuvine mie
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagra pentru veşnicie

Prin gări descreierate accidente
Marfare triste vin in miezul verii
Iar eu sunt pln de gesturi imprudente
Ca sa te-apropii si ca sa te sperii

Jur-împrejur privelişti aberante
Copii fragili ducând părinţi in spate
Si sânii gri de os alunecând pe pante
Iar albatroşi venind din zări uscate

Mi-e dor de tine şi-ncerc să-ţi vad chipul
Te caut pe orice latura a firii
Si daca-n podul palmei-ncerc sa iau nisipul
Vad un inel jucându-se de-a mirii

Ii vad in batalii din vreme-n vreme
Ostaşii gărzii tale mi se-nchina
Iubita mea cu foarte mari probleme
Cu chip slavon si nume de regina

Fiorul rece prin spinare-mi trece
Când mi-amintesc cu gene-nlacrimate
Ca tu de la etajul treisprezece
Vroiai sa te arunci sa scapi de toate

Dar tu ai înţeles de fapt ca nu-i se cade
Să-ţi pui in cumpăna întreaga viaţă
Ca nu-s in joc abstractele rocade
Ci sângele ce fierbe sau îngheaţă

Neputincioasa, trista si frigida
Asa ai fost si apăreai senina
Dar cel care-a ştiut sa te deschidă
Nu-i fericit, ci îmbătat de vina

Lăsând, de fapt, ambiţiile deoparte
Ne aruncam in marea nemiloasa
ªi-mpreunati ca filele-ntr-o carte

Ne facem din sudoare sfântă casa

Pe urma vin ceilaltii sa ne-o distrugă
Si ochii tai ma cauta întruna
Dar eu înalţ nefericita ruga
Purtând pe tâmpla Soarele si Luna
◦◦◦*◦◦◦

Miros de contrarii

Singurătatea ne face bine,
Singurătatea ne dă puteri,
Mănâncă astăzi scrumul de ieri
Flacăra noastră fără ruşine.

Noi ne mai credem corăbieri
Peste abisul mării depline.
Dar picătură de apă nu vine
Din ţevăria pe unde-o ceri.

Mari în pretenţii şi-n fapte - mici
Ne ţinem rangul, ne vindem gândul,
Bietul orgoliu pururi urmându-l,
Râvnind acolo ce-avem aici,
ªi libertăţii sufletul dându-l

ªeile noastre miros a bici.
◦◦◦*◦◦◦

Mioriţa

Tundeţi oile că le e cald,
Tundeţi oile că vine vara,
Tundeţi oile ca să vedem
Ce e turmă
ªi ce e legendă.
◦◦◦*◦◦◦

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai ştiu dacã erai frumoasã
Si nici în ce culori îţi sta mai bine,
Stiu doar cã amintirea nu mã lasã
Si cã mi-e imposibil fãrã tine.

Vizionez femei nenumãrate,
Femei interesante mã mai sunã,
Dar rece şi strãin mã simt de toate
Si nu mã vãd cu ele împreunã.

Nu pot nici sã-mi explic întreaga dramã,
Care-a decurs din întâlnirea noastrã,

Dar vechiul dor al dragostei mã cheamã
Si tu îmi faci cu mâna la fereastrã.

Subtile explicaţii cui i-aş cere?
Tot prostul face pe interesantul
ªi-n condamnarea asta la tãcere,
Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Si cum sã transformãm iubirea-n urã,
De ce nu noi, ci solii sã lucreze,
Si sã pãtãm simţirea cea mai purã,
Punând incendiul tot în paranteze?

N-aş vrea sã te-ndârjesc sau sã te sperii,
Nici sã te fac sã te-ndoieşti de tine,
Dar eu te-am adorat fãrã criterii,
Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tãu, am fost cu lumea-n luptã,
Te-am apãrat de bârfe şi de crivãţ,
Si dupã toatã veghea ne-ntreruptã,
Cedez numai în lupta împotrivã-ţi.

Si totuşi tu ai fost cea mai frumoasã,

La mine-n braţe îţi fusese bine,

Obsesia iubirii nu mã lasã

ªi-mi este imposibil fãrã tine.

Din volumul „Liber sã sufãr” - 2003

○○○*○○○

Mamă de plumb

Mamă, ce plumb ai în pântec,

Mamă, am visat

Că atârnăm, dumneata şi eu,

De un clopot de plumb,

Care bătea înfundat, mohorât,

Mamă, vecinii au răguşit

Sau clopotul care ne-nconjoară

Se stinge pe oasele noastre.

Mamă, ce plumb ai în pântec

De simt în oase, de treizeci de ani,

Otravă

ªi plăcerea de a cădea?

Mâinile mele cad pe fundul apei,

Nici osul frunţii nu pluteşte,

Plumb, plumb nociv,

În toată fiinţa mea,
Mamă, dulcea şi depărtata mea mamă
De plumb,
Dumneata, mamă,
Matca mea de plumb,
Dumneata, mamă,
Zi a sinuciderii porumbeilor.
○○○*○○○

Lumină din lumină

Lumină din lumină până-n veci,
Lumina în lumină se închină,
Lumina moare, spre a învia,
Copii-lumină din părinţi lumină.

Pământu-ntreg e-un candelabru sfânt,
Într-o celestă horă de lumină,
Nu stele sunt pe cer, ci lumânări,
În învierea pururea creştină.

ªi combustibilul acestei nopţi
De dulce, invincibilă lumină,
E sângele acelui răstignit
Ce înviază neatins de vină.

Lumini hohotitoare, sus, pe culmi,
În peşteră, în casă şi-n ruină,
Lumini în creieri şi în cimitir,
Pradoxală noapte de lumină.

Acum, Biserica lui Dumnzeu
Nici n-are ură, nici nu se dezbină,
Eternitatea pâlpâie în ea,
Biserica zidită din lumină.

Trudim şi lăcrimăm lumini,
Nicio durere nu ne e străină,
Lumini pe buzele lui Dumnezeu,
Acum, şi moartea însăşi e lumină.
ooo*ooo

La plecarea lui Marin Sorescu
„infracţiunea de a fi"
ªi-mi vine sa plâng si sa strig, Putem liniştiţi înopta,
Ducându-mi la frunte o mâna, Tăcerea ne este deplina
Se face teribil de frig, Si noaptea aceasta e grea,
În literatura româna. Ca ni s-a mai stins o lumina.

Si, vai, incapabil am fost, Spre ceruri neutre mai strig:

S-ajung, într-o seara, la tine, Daţi moartea, daţi moartea afara!

În ultimul tau adăpost, E noapte, e umed, e frig,

Să-ţi dau buna seara Marine. În cărţi, în lumina şi-n tara.

Si totul era sub control Deodata, vedem îngroziţi

Si vesti, parca, totuşi, mai bune, Cuvinte si vieţi suprapuse,

Uitasem ca, singură-n rol, Ai scris si o carte „Tuşiţi”,

Doar moartea nu ni se supune. Te-ai stins, începând cu o tuse.

Si, iată, aud ca te-ai dus, În piept, simt o stare de rau

Răpus, pân'la urma, de boala, Si ochii îmi ard pentru tine

Tu, tragicul nostru surâs, Si singur e sufletul tau,

Cu opera ta geniala. Pe-un fir de păianjen, Marine.

8 decembrie 1996

°°°*°°°

La fân

Ce greu se pot înţelege oamenii

Cu propoziţii simple:

„Mi-e dor să dorm în fân”.

Prea complicat, nu-i aşa?

Nu e destul să spui:
Mi-e dor să dorm?
O, nici atâta nu-i puţin,
Mai simplu, trebuie mai simplu:
Mi-e dor.
Dar astăzi, pentru mine,
Oricât de greu mi-ar fi
Să trec în propoziţii simple
Cu tot calabalâcul meu ideologic,
O fac şi nu mai spun decât atât,
ªi la atât mi-e jurământul să rămân
O uscăciune de ziceri simple:
Luna pe Voroneţ,
Plute nărăritoare peste Bistriţa
ªi-o coasă-n fân, şi-o coasă-n fân,
ªi dorul meu de somn,
Ca o iertare după greşeală.
S-adorm acum în plină criză mondială
ªi să mă scol bătrân,
Într-o claie de fân,
Dacă morţii din dragoste
Se mai scoală.
◦◦◦*◦◦◦

La Adio

Se află litere şi farduri
ªi nişte munţi sunt între noi
Dosare-nchise, triste garduri
ªi nici n-o să mai vină apoi.
În pragul iernii absolute
Sărută-mi tâmpla albă, hai
ªi-apoi scufundă-te şi du-te
În orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ţi spun
Pe curând sau rămas bun
Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce să-ţi spun la revedere
N-aş mai avea niciun motiv
„Adio” drepturile-şi cere
Că te-am pierdut definitiv.
ªi de la mine până la tine
Cuvântul însuşi va-ngheţa
Nici să te strig nu ştiu prea bine
Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oară

ªtiai şi tu, plângeai şi tu
ªi-ai plecat cu tot cu gară
Nici tren nu mai există, nu.
Eu m-am întors încă o dată
Voiam să vin pe urma ta
Dar unde-i linia ferată
Parcă a luat-o cineva.

Eu ţi-aş mai spune amănunte
Destinul de-aş putea să-l schimb
Iubita mea de peste munte
Iubita mea de peste timp.
Pe cea de-atunci n-o voi găsi-o
ªi eu acela am murit
Sub cinic nuclear adio
Noi bietul cuplu pârjolit.
◦◦◦*◦◦◦

Jurământ de caisă

Au început caisele să fiarbă
De leagănă şi sevele-n caişi
Eu te iubesc tăcut, cu ochii-nchişi
Iubita mea cu gleznele de iarbă.

Că lumea ni s-a pus de-a curmeziş
ªi că ne-a blestemat vreo vrajă stearpă
Ce-mi pasă azi, când faţa mea e oarbă
Spre trosctul din care răsărişi?

Sub lumea ce se-apleacă împrejur
Sub o miresmă dulce de caisă
Pe tine jur, iubire interzisă
Pe glezna ta de de iarbă moale, jur.
Eu lumii îi doresc fatala criză
Din care ies ca un cais de pur.
○○○*○○○
Iţi mai aduci aminte marea?

Iţi mai aduci aminte marea aflatã pururea de gardã,
Iţi mai aduci aminte plopii tremurãtori din ţãrmul ei,
Iţi mai aduci aminte zorii când soarele-ncepea sã ardã
Dezmeticindu-ne ce suntem, sau ochii tãi, sau ochii mei?

Iţi mai aduci aminte noaptea ca o hipnozã peste creier,
Iţi mai aduci aminte felul în care ne copilãream,
Iţi mai aduci aminte rolul de somnifer al unui greier,
Iţi mai aduci aminte sarea ce se cristaliza pe geam?

Iţi mai aduci aminte totul, tãceri urmate de cuvinte,
Iţi mai aduci aminte plânsul locomotivelor în gãri,
Iţi mai aduci aminte faptul cã eu nu-mi mai aduc aminte,
Iţi mai aduci aminte moartea cu-nfãţişarea unei mãri?

Eu am uitat de-atâta noapte întregul vis ce mã-mbãtase
Senzaţiile ei în creier mi le usuc ca pe idei,
Si cer sã vinã gunoierii s-o ia şi-n pace sã mã lase,
Ca sã-mi aduc aminte munţii din toate-adâncurile ei.
°°°*°°°

Izolat în legendă

Eu nici nu ştiu cu cine mai vorbesc,
Atunci când scriu aicea poezie
ªi dacă tot dezastrul pământesc
Într-adevăr mi se cuvine mie.

Sunt nervii mei ca nişte cai de front
Loviţi din toate părţile de focuri,
Eu însumi sunt sătul de orizont
În scurta aţipire pe alocuri.

De-atâtea drumuri câte am parcurs
Am tălpile tigheluite-n sânge

ªi-aş vrea să dorm o iarnă ca un urs
ªi ochii mei să nu mai poată plânge.

Printre scrisori fără destinatar
ªi mie însumi parcă milă-mi este
Că nu mai are nimenea habar
ªi toţi mă izolează în poveste.

Vol. Locuri Comune
◦◦◦*◦◦◦

Iubire silnica pe viaţa

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viaţă si pe moarte. Fara frica,
Compătimesc pe cei care abdica,
Dar eu raman cu mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da si lumea pe din doua,
Cum hărţi politice-o mai arata,
Eu tot voi adora aceasta fata,
Căzută sub cătuşele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenuşa,
Spre a ne despărţi, se-ntemeiaza,

Si cheia singura se-nvârte-n usa
Singurătate spre a-i da si groaza.

M-au condamnat juraţii mei de gheata
La o iubire silnica, pe viaţă.
◦◦◦⁎◦◦◦

Infinita bunătate

Ce noapte liniştită la Vaslui
Si totuşi, cea mai mare dintre toate,
Asa cum poate însăşi mama nu-i
Este aceastã sfântã bunãtate.

Au moldovenii bunãtatea lor
Cu care au ştiut sã intre-n tarã,
Cu ea se nasc, precum cu ea si mor
Si nimenea cu ei nu se comparã.

Ei, hăituiţi de-atâtea-mpãrãtii,
Ce norii lumii îi creşteau cu tuiul,
Visau cãtre-a lui Stefan sfântã zi
Când neamul nostru şi-a gãsit Vasluiul.

Se vor mai naşte vânãtori vicleni

Sã speculeze dragoste si milã.
Dar tara va rãmâne-n moldoveni
Ascunsã într-o cosmicã prãsilã.

Ce noapte liniştită la Vaslui
Când frate geamãn stã spre frate geamãn
Si între ei nimic palpabil nu-i
Decât o bunãtate fãrã seamãn

O bunãtate fãrã de folos,
O bunãtate fãrã de prihanã,
Moldova are sufletul frumos,
Ca pruncul ce s-ar naşte dintr-o ranã.

Nu e un simplu strigãt din tumult
Ci e o bucurie ce existã,
O bunãtate biruind mai mult
Decât o rãutate anticristã.

Luminile s-au stins pe la fereşti
Si însuşi întunericul uneşte,
Ca un bilanţ al soartei omeneşti
Moldoveneşte cu moldoveneşte!

ªi-mi pare cã în noapte mai apar
Nori verzi si mari si vineţii pe tarã
Ca surogatul unui vechi coşmar,
Ca un acces de crizã biliarã.

Si iarãsi cred cã suntem slabi si mici
Si numai codrii pot sã ne ajute,
Dar vai sunt moldovenii mei aici,
Cu sufletele veşnic nevândute.

Ei sunt într-un Vaslui liniştitor
Cu pruncii lor ce freamãtã-n neveste,
Gătiţi oricând a deveni popor
ªi-a da dovadã cã Moldova este.

Dar mai cu seamã mi-a fost dat sã vãd
Ceva cu mult mai tare decât toate,
Mai tare ca o moarte şi-un prãpãd,
Aceastã infinitã bunãtate.

Si dacã pe pãmânt s-ar risipi
Atâtea calităţi care-ncotrova
Ea, bunãtatea ar veni-ntr-o zi
Ca s-o numim definitiv Moldova.

°°°*°°°

Industrii de sex

Ce ieftină moarte, în viaţa de lux,
Se-ncarcă în somn toate armele vechi,
Politică fizică, flux şi reflux,
De ce să mai fie iubirea-n perechi?

Cădere de legi şi citerii. Nimic.
O lampă se-aprinde în poarta de râu
E totul minciună, ce pot să-ţi explic,
Când toţi abstinenţii visează desfrâu.

Se sapă o mie de gropi prin oraş,
De nici nu se ştie ce caută ei,
Mai lasă-mă, viaţa, dar unde mă laşi,
Că văd cimitire vâslind pe alei?

Pământ imoral, fără niciun motiv,
Când toate puteau să îi fie de-ajuns,
Rămâne să-ţi faci inventarul fictiv,
Să minţi fructuos, ca un ultim răspuns.

Plimbare de curve pe micul ecran,

Reclame murdare vopsite complex,
Vai, cum se dezvoltă, murind simultan,
Industrii mizere bazate pe sex.

ªi vin pederaştii să-şi facă de cap,
ªi mor sănătoşii, născând suferinzi,
Iar omul acestui absurd handicap
Se-aruncă în râuri, să spargă oglinzi.
◦◦◦*◦◦◦

Închinare

De mine aveţi, dragii mei, a vă teme,
Sunt îngerul cuminecat de dezastre,
Pe sânge-mi plutesc în derivă blesteme,
E mintea-mi azilu-ntrebărilor voastre,
De mine aveţi, dragii mei, a vă teme.

ªtiu tot despre voi, bieţi actori, biete teatre.
Sunteţi personaje în cărţile mele,
Eu, tandrul, prea tandrul director de cadre,
Ce poate păta precum poate să spele,
ªtiu tot despre voi, bieţi actori, biete teatre.
◦◦◦*◦◦◦

Imposibila nunta

Munţii mei duhovnici au intrat in ceata
Clopote bătrâne bat pe mănăstiri
Când miroase-a iarna, nunţile îngheaţă
Pentru noi, lunateci, imposibili miri

Vin sa ti se-nchine vanturi si dihanii
Viscolul asupră-mi cade ca un lat
Si ţi-aş face nunta cu un sat de sânii
Si cu felinare si cai înstelaţi

Imbracate-n alb prea fumoasa mireasa
Asa se cuvine in drama ce-o joc
Pe urma plecam fiecare acasă
Si munţii vor pune misterul la loc

Pan sa se întâmple tu vei fi căruntă
Mie o să-mi vina cea din urma zi
Si va fi şi-aceea tot un fel de nunta
ªi-mi vei duce grija si te voi iubi

Þi-am adus mireasa, munţii mei cu noapte
Nunti de animale se petrec in munţi
Codrii de miresme si păduri de şoapte

Ele sunt salonul ne-ntamplatei nunti

Lumânări de nunta tin in labe ursii
Lupii suflă-n focul stanelor pustii
In rostogolire ne unesc obârşii
Nu-mi vei fi mireasa, mire nu-ţi voi fi

Te invit la nunta dulce si albastra
Unde zurgalăii scot argint din toţi
Ce păcat ca totuşi nu e nunta noastră
Ce păcat ca morţii i-am fost dat ca soţ
◦◦◦*◦◦◦
Vânătorii de rinoceri
Ei, mâine sunt mai răi ca ieri,
Otrava le rămâne-n oase,
Ei, după ce vânează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

ªi li se pare inutil să speri,
De tot ce-i bun învaţă să se lase,
Ei, după ce vânează rinoceri,
Vorbesc despre femei frumoase.

Sunt vânători de maxime plăceri,

Precum le spun instinctele lor joase,

Ei, după ce vânează rinoceri,

Vorbesc despre femei frumoase.

23 februarie 1986

Vol.„Locuri Comune”

°°°*°°°

Viaţa la figurat

Când înfăptuiam ceva,

Ceea ce înfăptuiam era luat la figurat,

Când nu înfăptuiam ceva,

Ceea ce nu înfăptuiam era luat la propriu.

As putea spune ca marea nenorocire

A fost, nu numai diferenţa dintre

Luarea la propriu si luarea la figurat,

Cat lipsa de siguranţă in toată viaţa

Cum voi fi luat?

La propriu sau la figurat?

Si, vai, nimeni sa nu dea niciodată

Viaţa la propriu pentru viaţa la figurat.

°°°*°°°

Un om pe nişte scări

In lumea plina de urmări

Eu sunt un om pe nişte scări,
In sus ce e, in jos nimic,
In jos ce e, in sus nimic.

Vorbesc cu ceilalţi care-au fost
ªi-n sus şi-n jos, si nu-i dezic,
Eu însumi spun de locurile
Pe unde-am fost nu e nimic.

Vecinul meu prăseşte ciori,
Vecina mea prăseşte farduri,
Eu sunt un om pe nişte scări
ªi-un caine bulucind prin garduri.

Daca de mai multe ori
Caci ce pot fi aceste garduri
Decât căzute foste scări
Decât căzute foste garduri.

Vecine, Domnule, Străine,

Nu înţeleg ce-aveţi cu mine,
Stiu scările ne sunt comune
Dar trec atât de rar pe-aici,

Portarul însuşi poate spune
Ca am ambiţii foarte mici.

Din când in când mai vin pe-acasă
De ce va supăraţi când vin
Agale talpa mea apasa
Pe dalele cu pas strain.

Vecinul meu prăseşte ciori
Vecina mea prăseşte farduri
Abia m-am ridicat din garduri
Si mârâind in joase salturi
Eu sunt un om pe nişte scări.

Si daca vreţi sa fiu balada
Si fiindcă eu nu am o stea
Accept, râvnesc, visez sa cada
Un porc nervos la moartea mea.

ªi-acuma, va implor, zâmbiţi
In lumea plina de urmări
In care fard si ciori prăsiţi
Întunecaţi si spălăciţi
Lăsaţi-mă sa fiu pe scări.

◦◦◦⁎◦◦◦

Umbre la Iaşi

Aud pe-aici, pe lângă mine paşi
Vin voci străvechi să cânte şi să mustre,
Un paradis e îngropat la Iaşi
Sub străjuirea umbrelor ilustre.

Vin voievozi cu degete subţiri
Un stins condei îşi plânge arabescul,
Ceva ce va-ntâmpla la Convorbiri,
Apare un poem de Eminescu.

Alecsandri va regăsi discret
Durerea şi misterul din talangă
ªi lângă umbra marelui poet
Va creşte metafizica lui Creangă.

Ceva inexplicabil e aici,
În pietre, chiar, e-un magnetism frenetic,
Dicţionaru-i pus a se îndulci
Cu miere sacu-şi coase orice petic.

Sunt clipe, uneori, sunt zile chiar,
Când vin fantomele de cai în tropot,

Atunci Moldova ţoaţa-i un altar
Proteguit de fiecare clopot.

Întregul Iaşi e desenat frumos
ªi orice pas al frunzelor rămâne
De parcă, el e dintr-un nobil os
Biblioteca Patriei Române.

Arhitectura lui e de amurg,
E o chindie fiecare casă
De-atâtea umbre ce din vremuri curg
Întregul Iaşi e-o noapte luminoasă.

Aici un tei ajunge împărat,
ªi o bojdeucă intră în legendă,
Aici, pereţii au încorporat
O stare genială permanentă.

Aici, mai dulce curge vinu-n teasc
ªi om mai bun ca moldoveanul nu e
Aici, chiar şi copii când se nasc
În faşă au proiectul de statuie.

Eterni sunt toţi în fiecare zi

De struguri veşnici fumegă povarna.
Ca o-nflorire de mitropolii
Îşi regăseşte ziua sfântă iarna.

E ziua de unire dintre fraţi,
Când Iaşul a ales cu bărbăţie
Decât fruntaş între înstrăinaţi,
Mai bine-al doilea-ntr-o Românie.

De ce-au ales nu Iaşi, ci Bucureşti,
În fond, întregul Iaşi era un templu?
Voi, clăditori ai soartei româneşti,
Purtarea Iaşului e un exemplu.

ªi umbrele ilustre care vin
Să scuture de orice rele piatra,
Încuviinţează pasul spre destin
ªi laudă acestei patrii vatra.

ªi mai ştiau acei ce-au acceptat
Că Iaşu-i Iaşi, că nu-l sfărâma timpul,
Că zeii unui neam neînfricat,
Aici la Iaşi şi-au hotărât Olimpul.

Vol. Locuri Comune

○○○*○○○

Trenul spre neant

Eu vin cu toată viaţa mea şi gulerul deschis
ªi pe peron aştept un tren ce merge spre abis,
De-aici încolo nu mai sunt nici gări şi nici acari
Doar stelele sunt tot mai mari şi pomii tot mai rari.

Voi lua un tren către neant, mi-am cumpărat bilet,
Mai tare muzica o dau şi inima încet,
Se-aude-un zumzăit mărunt, terasamentu-i mort,
Prin megafon feroviar se ţipă un raport.

Dar eu îi las pe pasageri să zică tot ce vor,
Eu, dacă ei se urcă-n tren, sunt gata să cobor,
Sunt pasagerul spre neant, şi mi-e destul atât,
Cu cei din urmă bani ai mei nu vreau să mor urât.

Călătoria tot o fac, oricât ar fi de greu,
La cap de linie aştept să vină trenul meu,
Dar mi se pare că aud un glas cum n-a mai fost
Certându-mă pentru ceva, luându-mă la rost.

E umbra mea sub felinar, sinistrul ei desen

Ce va cădea la rândul ei în umbra unui tren,
Nu mai e nimeni pe aici, toţi au murit cândva,
Eu sunt de-o viaţă în neant şi nu am cum pleca.

Când greieri duc din loc în loc luminile din cer
M-aşez la geam în trenul meu şi simt că-ncep să pier,
Nu-i niciun tren către neant, ci fapt interesant,
Voi lua neant către neant, neant către neant.
◦◦◦⁎◦◦◦

Tren
Toţi, in acelaşi tren
Toţi, in aceeaşi direcţie,
Dar, prin vagoane, trebuie sa ne mişcăm
Fiecare, in voie.
◦◦◦⁎◦◦◦

Traducere
Virgula
E
Punctul care plânge.
◦◦◦⁎◦◦◦

Toamna tragică
Toamna în munţi ia aspecte tragice,
Poate că nicăieri
Nu e atât de tragică iarna,

Ca în munţi, când vântul bate cu soare
ªi trebuie să faci primul foc în sobă,
Apoi al doilea foc
ªi totul să te coste scump,
Tomâamna tragică,
Noi junghiuri în spate şi înaintarea în vârstă
ªi prietenii, coborând tot mai gârboviţi,
Către pieţele austere,
În căutarea unui semn mănos,
Dinspre câmpia, ea însăşi tragică.

◦◦◦*◦◦◦

Taină de toamnă

Desculţ prin întâiele brume,
Bătrân de atâta tristeţe,
Să ies dintr-o dată în lume,
Cinismul ceva să mă-nveţe.

Cu ochii sticlind ca pisica
Să sar pe pierduta redută
ªi nici să nu ştiu de nimica
Din care şi viermii se mută.

Adio, prea buna mea doamnă,
Nimic despre noi nu se ştie,

Dar sunt proclamaţii de toamnă
Afişe de pneumonie.

Copii tuşesc măgăreşte,
Bătrânii tuşesc, dar tabagic,
La toţi tensiunea ne creşte
Finalul de veac este tragic.

La cârmele lor iluzorii
Pun ţările oameni de paie,
Trăind sub regimul terorii
Pământul e plin de războaie.

La ce ţi-aş mai ţine iubire
Când totul în jur este moarte,
Când linia vieţii-i subţire
ªi nici nu conduce departe.

Mai bine desculţi peste brume
Purtând terfeloage, nu haine,
Să plec pe vecie în lume
Robit pământeştilor taine.

Adio, e toamnă în toate,

Simt sarea în lacrimi la mine,
Pe buzele mele crăpate
Mai arde-un sărut în ruine.

Dar ce-ţi mai spun amănunte,
Esenţa e dorul de fugă
Prin brumele marelui munte
Cu toţi filosofii în rugă.

ªi-apoi să se-nchidă de-a pururi
Pădure şi noapte şi brume,
Să-mi pierd orice fel de contururi
Să merg ca legenda prin lume.

7 septembrie 1986, Păltiniş
Vol. „Locuri Comune"
○○○*○○○

Suportabila veşnicie
Ce nu-i boală, e moarte.
Ce nu-i aici, nu-i nicăieri.
Nu doar vecia ne desparte,
Ci fumegândă zi de ieri.

Noi rezistăm în veşnicie

Pentru că ştim că e mereu,

Viaţa ni-i grea ţie şi mie,

Cu zilele ne e mai greu.

ooo*ooo

Psalm de Paşti

Ce bine mi-e a-ţi recunoaşte

ªtergarul alb de in la porţi,

Te-ai pregătit şi tu de Paşte,

Hristos a înviat din morţi.

Pe mal de râu mai cântă broaşte

ªi râul cântă-n contraforţi,

Reînviem şi noi de Paşte,

Hristos a înviat din morţi.

A re-nvia, a te mai naşte

E darul crudei tale sorţi,

Să ne privim în ochi de Paşte,

Hristos a înviat din morţi.

Asinul ce pe pietre paşte

Te reînvăţa să suporţi,

ªi ani pustii, şi Zi de Paşte,

Hristos a înviat din morţi.

ªi vom muri, şi ne vom naşte,
ªi plini de sorţi, şi fără sorţi,
Dar vom avea o Zi de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Mă poţi vedea, te pot cunoaşte,
Cum mă comport, cum te comporţi,
Când prin lumina grea de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.

Creştine, ca să poţi renaşte,
Deschide crucii orice porţi,
Rectitoreşte-te de Paşte,
Hristos a înviat din morţi.
◦◦◦*◦◦◦

Pustiul care devoră

Acest pustiu ce ne îngroapă-n el,
Acest pustiu crescând din oră-n oră,
Acest pustiu curat ce ne devoră
Ca remuşcarea după un măcel.

Acest pustiu cu dibla lui minoră,
Egal cu multe, cu nimic la fel,

Acest pustiu, cu-al cărui gust mă-nşel,
Că el ne e Sodomă şi Gomoră.

Acest pustiu se iscăleşte moale
Pe pielea noastră ce l-a luminat,
ªi el rămâne scris ca un soldat
În tatuajul tâmp al mâinii sale.

Ci iată-n pragul ochiului ne bat
Firimituri de lume, colosale.
°°°*°°°

SINGURI ŞI TOŢI

Sfârşim mizeria, începem criza,
Puteam trăi şi noi cum se cuvine,
ªi omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa,

Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără maşini, fără curent la prize,
N-aveam nimic când lumea avea de toate,
Azi suportăm cu ea aceleaşi crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri,

De fericirea unui veşnic mâine,

N-am cunoscut fraterne ajutoare,

La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine,

Iar la durere tot pe noi ne doare.

ooo*ooo

Scrisoare pentru rani

Scrisoarea mea e de ulei femeie,

Ulei din candele, ulei din cani,

Þi-o scriu ca sa –ti mai treacă întristarea

Þi-o pun pe amintire si pe rani.

Sunt preotul care oficiază

Întemeierea unui nou balsam,

Scrisoarea mea să-ţi risipească noaptea

Si să-ţi arate astăzi cum eram.

Vei asfinţi si tu ca prea te mistui

Þi-o spun uşor dar ma topesc întreg,

Ulei scrisoarea mea pe rani să-ţi fie

Si sa citeşti in ea ca înţeleg.

Cu tine printre candele sa iei

Scrisoarea mea de rana si ulei.
◦◦◦*◦◦◦

Rugăciune către pădure

Pădurea mea, primeşte-mă la tine,
Ca pe-un sicriu ce vrea să intre iar
În fostul trunchi al fostului stejar,
În hohotul bolnavelor ruine.

Am plăgi pe trup ascunse, neascunse,
Se vede ca pe orice trunchi de lemn,
Cu claritate fiecare semn
Pe unde-au scos din mine nervi şi frunze.

Sunt căutat de sute de topoare
ªi a venit poruncă să mă frâng,
ªi nu am voie nici măcar să plâng
Această aşchiere ce mă doare.

Dar, dac-am fost vioara ta cea mare,
Pădurea mea, ascunde-mă adânc.

1985
Volumul „Locuri comune”
◦◦◦*◦◦◦

Scrisoare fara adresa

Cui sa trimit aceasta trista scrisoare
Pe care o scriu liniştit si fara speranţă
Rezamand hârtia ei
De tot oraşul,
De toată cartea de telefoane,
De toate iubirile care sunt cum sunt,
De toate crimele si de toate amăgirile
Acestei nopţi
In care postaşul destinat sa duca scrisoarea
Doarme in somnul lui familist
In care visează recorduri mondiale personale
La mars, viteza si săritura in lungime,
Rezemând scrisoarea mea
De toate adresele si de toate rândurile albe,
De toate dramele de dragoste
Care seamănă probabil cu a noastră,
Cui sa trimit aceasta scrisoare
Care seamănă prea mult cu realitatea
Ca sa ţi-o mai trimit si ţie?
Cui, din toată aceasta carte de telefoane,
Din care cunosc mai multi
Dătători de nume de străzi
Decât locuitori ai străzilor?

Cui?
Fie, aceasta scrisoare a mea,
Fie, pentru întâia oara in istoria
Telecomunicaţiilor si postelor
Trimisa pe toate adresele,
Ca o citaţie in masa,
Ca o molima unanima,
Primiti, dumneavoastră,
Semenii mei din toată
Cartea de telefoane
A oraşului următoarea
Scrisoare a mea:
„Nu exista iubire fericita,
Exista numai iubire,
Fericirea nu e decât o himera,
Nu exista dorinţa de comunicare
Decât la tristeţe,
Si totuşi ştiind ca nu exista
Nici iubire si nici fericire,
Eu vi le doresc pe amândouă
Si adorm
Cu capul pe adresele si telefoanele
Către care pleacă prin toţi postaşii
Scrisoarea mea de adio”.

°***°***

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează
De-aş vrea să-ţi cant m-aş poticni afon
Ai fost o nebunie si o raza
Ramai un număr vechi de telefon.

As vrea sa te mai vad dar nu se poate
Am auzit ca te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta draga fiinţa ta.

Mai vine cineva si mai îmi spune
Cate ceva de bine sau de rau,
Dar noi n-avem nici amintiri comune
Te-ai dus luând tot ce era al tau.

Cândva te presimţeam pe-o fâlfăire
ªtiam apropierea sa ţi-o gust.
Acum chiar sa ma tai tot nu am ştire
Ca mie aproape pasul tau îngust.

A fost iubire? Sau minciuna lunga?
Te rog da voie gândului curat

Din depărtarea mea sa te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat si o adresa...
Aud ca suferi si trăieşti urat
ªi-ţi cureţi zilnic cuvenita lesa
Si tu, cu mana ta, ţi-o pui la gat.

E greu să-ţi spun, dar viaţa împreună
Oricât de scurta, m-a trimis să-ţi spun
Un adevăr mai grav ca o minciuna,
Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai exişti, eşti trăsnetul de vara
Ce mi-a lăsat in creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe usa-afara.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ţi spun sa te întorci? Aştepţi zadarnic,
Ramai şi-mbraca-ţi viaţa in vopsea,
Mărită-te mai bine c-un paharnic,
Sa aibă dromaderii ce sa bea.